

Salezijanski vestnik

www.donbosko.si

november–december

6

2011

Glasilo za salezijansko družino in prijatelje don Boska ~ letnik LXXXIV ~ skupna številka 574

917703531047007

{ vsebina }

SALEZIJANSKI VESTNIK
Glasilo za salezijansko družino
in prijatelje don Boska

Številka 6 | skupna številka 574
Leto 2011 | letnik 84
ISSN 0353-0477
dvomesečnik

UREDNIK
Marjan Lamovšek

UREJA UREDNIŠKI ODBOR
Janez Potočnik, Ivan Turk,
s. Marija Imperl, Janez Krnc,
Marko Košnik

LEKTORIRANJE
Jerneja Kovšca

GRAFIČNA ZASNOVA
mati design

RAČUNALNIŠKI PRELOM
Salve d.o.o., Patricija Belak

DISTRIBUCIJA IN STIKI
Janez Potočnik

IZDAJATELJ
Salezijanski inšpektorat
v Ljubljani

ZALOŽBA
Salve d.o.o. Ljubljana

TISK
Tiskarna Pleško

Salezijanski vestnik je leta 1877
ustanovil sv. Janez Bosko,
v slovenskem jeziku je začel
izhajati leta 1904.
Danes SV po svetu izhaja v 57
izdajah, v 29 jezikih in v 131
državah.

Darove za vzdrževanje
Salezijanskega vestnika in za druge
namene lahko nakažete
na račun.

 Salezijanci | Rakovniška 6
1000 Ljubljana

SI56 2420 0900 4141 717
sklic 00 06

NASLOV UREDNIŠTVA
Salezijanski vestnik
Rakovniška 6
1000 Ljubljana

telefon: 01/42.73.028
e-pošta: vestnik@salve.si
splet: www.donbosko.si

SV 6/2011

Foto naslovnica: © G. Valič

6

POGLED NA SALEZIJANSKI SVET
SALEZIJANSKI POGLED NA SVET

4

12

8

november–december

4 KOLUMNA
Na zahvalno nedeljo

6 POGOVOR
Prvo je vzpostaviti
zaupanje

8 SALEZIJANSKA DRUŽINA
Sestre Jezusove ljubezni

10 CHAVEZ V SLOVENIJI
Bog ni grožnja
za vašo srečo

14 OSEBOST
Ignacij Stuchly

16 NA STRANI MLADIH
Mladi niso prihodnost,
ampak sedanjost

20 MISIJONI
Za prepoved ljudstva Acholi

24 MARIBOR
Delajte, kar je delal
don Bosko

26 ZGODILO SE JE
Prve zaobljube
Uroša Borovnjaka
Hudija je zakon
Srečanje vzg. skupnosti

28 OBRAZ
Misijonar z žago,
dletom in obličem

31 PREPROSTE BESEDE
Darovati

»Ste pripravljeni začeti?«

»Z lastnimi močmi ne, z Božjo pomočjo da!« To je odgovor pionirke prve skupine sester hčera Marije Pomočnice, ki so pred 75 leti v našo domovino prenesle karizmo ženske salezijanske redovne ustanove. Odgovor s. Alojzije Domajnko. Tako podoben odgovoru Marije ob angelovem oznanjenju: Zgodi se mi po tvoji Besedi! Enako notranjo držo občudujemo v sv.

s. Damjana Tramte HMP
inšpektorica

Janezu Bosku in sv. Mariji Dominiki Mazzarello, ki sta v sebi prepoznala Božje povabilo in začela novo pot salezijanske svetosti, utelešene v vzgoji mladih.

Ne z lastnimi močmi, pa tudi ne na lastno pobudo. Naše krščanstvo in pravzaprav že naše življenje je »le« odgovor na klic Nekoga, ki je pred nami, ki je večji od nas, ki je Gospod vseh. Prepoznavamo tudi mi ta klic? Vse bolj se zavedamo težkega stanja našega sveta, ki nas prav res ne usmerja k odgovoru na globoka vprašanja. Prej nasprotno. Pa vendar v nas še živi spomin in hrepenenje po pravem veselju, po graditvi dobrih odnosov, po zastonjskem darovanju, ljubeči zvestobi, odločitvi za dobro. Vse več zvezd blesti na obzorju svetih, ki so odgovorili. Ti zgledi utrjujejo naše upanje in vlivajo notranjo moč. Če s. Alojzija, če don Bosco, Marija Dominika, drinske mučenke, Andrej Majcen in toliko drugih, potem lahko tudi jaz in mi. Smo pripravljeni (vedno znova) začeti?

Na zahvalno nedeljo

ŠE SREDI KAKŠNEGA MESTA, KJER JE težko najti pridelke s prave njive, radi na zahvalno nedeljo okrasimo oltar s sadovi polj in vrtov. Navadno se bohotijo najrazličnejši pridelki: mogočne buče, zlati koruzni storži, rdeča jabolka, veliki grozdi, hlebec kruha in podobno. Lepo je, da smo hvaležni za vse pridelano, čeprav smo morali sami vložiti veliko truda, da lahko sedaj kaj postavimo na oltar. Tisti: »Nihče mi ni nič dal, sam sem s svojimi rokami vse pridelal,« je še prepogost moto današnjega časa in ga vsaj na zahvalno nedeljo poskušamo preseči. Ob tem ne gre kar na hitro ponosnemu človeku očitati napuha, saj nas zmrazi tista

narejena ponižnost, ki v posladkani skromnosti le kliče po pohvali, priznanju. Človeka, ki sam glasno daje v nič lastno delo, imamo prej za nadutega kot pa tistega, ki v preprostem in iskrenem ponosu pokaže na svoje uspehe.

Na zahvalno nedeljo tako stvari, ki jih postavimo pred ali na oltar, niso le okras ali spomin na prejete darove. Niti ne gre le za jesensko zahvalo, ampak gre za temeljno držo kristjana: z veseljem biti Božji sodelavec. Biti sodelavec pomeni dvoje: ne morem si pripisati vseh zaslug, hkrati pa lahko pokažemo na lastni prispevek. Ob tem moramo vsi priznati, da je veliko slajše veselje, če

ga delimo z drugimi. Saj ni lepšega od pristnega veselja ob čudovitem pridelku, ki ga postavimo na oltar in rečemo: »Vidite, to sem pa sam pridelal!« in dodamo: »Z Božjo pomočjo!«

V takem trenutku smo podobni našim najmlajšim. Otroci se radi pohvalijo. Pri tem starejši pogosto pohitimo in jih učimo ponižnosti. Nič ni narobe z vzgojo k ponižnosti, če otroku na tak način nehote ne dopovedujemo, da se sploh ni vredno truditi, prizadevati. Vsak si lahko predstavlja otroka, ki prvič uspe narisati vsaj malo hiši podobno risbo. S to svojo risbo priteče k očetu in mu ta, v skrbi, da bi se njegov sin

BESEDILO: JANEZ VODIČAR ~ FOTO: GREGA VALIČ

ne prevzel, odvrne, da to pa tako in tako ni nič posebnega. Otrok bo odšel potrt in vprašanje je, če bo še pri volji za risanje. Gotovo pa ne bo več hitel s svojimi izdelki k očetu.

Vsakdo potrebuje očeta, takega ali drugačnega. Ne le da fizično odraste, ampak da v njem najde trdnost za svoje odločitve. Trdnost naših odločitev, ki presegajo drobne vsakdanje stvari, temelji na zaupanju v Očeta, tistega, ki vodi vse naše življenje. Ta Oče ne terja ob zahvalni nedelji naše ponižne zahvale, saj noče zanikati našega truda in uspeha. Sploh nič ne terja, je le vesel radosti svojih sodelavcev. Pri tem se zavedamo, da ni nič tisti,

ki seje in zaliva, ampak tisti, ki daje rast. Vendar te besede Svetega pisma nočejo ubiti našega ustvarjalnega zaupanja v Boga, našega sodelavca. Pot do oltarja ob zahvalni nedelji bi morala biti predvsem zahvala zase, svoje uspehe in svojo delavnost. Bog je dobri Oče, ki želi pohvaliti naše uspehe in jim dati pravi smisel.

Gotovo danes kot kristjani ne moremo biti ravno ponosni na vse, kar počnemo sami ali delajo drugi člani Cerkve. Na oltar ob zahvalni nedelji nima smisla položiti le vseh naših slabosti. Ko se zavedamo vseh naših slabosti, še ne pomeni, da ne smemo videti naših uspehov in ob

tem biti zdravo ponosni. Preveč smo se prepustili le kritiki in premalo vidimo dobro, ki ga vseeno še zmoremo. Koliko dobrega prav kristjani storimo: pomoč ljudem preko dobroteljnosti od daljnih dežel do karitativnega dela doma. Čudovito urejene in vzdrževane cerkve in skupni župnijski domovi, prispevek na šolskem področju, lepo oblikovana skupna srečanja, skrb za otroke. Toliko stvari, ki bi jih lahko postavili na zahvalni oltar in bi nam lahko dalo možnosti za zdrav ponos. Vesel in zadovoljen sodelavec bo tudi raje prihajal na delo in bo pogumnejši pri iskanju novih rešitev ob nastalih problemih. ▣

Prvo je vzpostaviti zaupanje

Pogovarja se Barbara Okorn

Na hodnikih Doma Janeza Boska je poleg novih obrazov dijakov v zadnjem času opaziti tudi precej novih, nasmejanih obrazov med vzgojitelji. Ena izmed vzgojiteljic pa je zadnje dneve še posebno nasmejana. To je **Tina Berčič**, ki je, poleg tega da opravlja službo, ki si jo je vedno želela, še sveže poročena, v žepu pa ima po novem tudi diplomo in naziv socialne pedagoginje. Zaupala nam je, kako je našla pot do Želimelj, kakšne izzive ji pomeni to delo in kje se vidi v prihodnosti.

Delo vzgojiteljice v Želimljem ni bil Vaš prvi stik s to ustanovo, spoznali ste jo že v srednješolskih letih. Kako se je vse skupaj sploh začelo?

Prvi stik so bile duhovne vaje, na katere sem šla kot spremljevalka dekleta, ki je imelo epilepsijo. Sama si na te duhovne vaje niti nisem želela, ampak ker me je njena mami prosila, sem pač šla. To je bil prvi stik in bilo mi je zelo všeč, takrat so mi tudi razkazali celotno gimnazijo in rekla sem si, da je to to, da si tja želim hoditi v srednjo šolo. Potem sem se čez celo osnovno šolo trudila, da bi prišla na Gimnazijo Želimlje, in niti nisem razmišljala o tem, da bi šla kam drugam.

Med študijem pa Vas je pot pripeljala nazaj v Želimlje ...

V prvem letniku, ko sem vprašala Petra Polca, kaj je on po izobrazbi, ker jaz bi bila to, kar je on, in mi je povedal, da je socialni pedagog, in tako sem vedela, kaj grem študirat. Tako sem v petem razredu osnovne šole vedela, kam hočem v srednjo šolo, in potem v prvem letniku srednje šole sem vedela, kaj hočem študirati. Tretja moja želja je bila, da bi bila vzgojiteljica v dijaškem domu.

Seveda sem upala, da bodo to Želimlje, ker sem se tukaj dobro počutila, cenim salezijance in njihov odnos do mladih in tudi sama sem se po srednji šoli začela usmerjati v delo z mladimi, vodila sem mladinsko skupino, delala na Mladinskem cehu, bila animatorka ... In presenetljivo me je potem res v četrtem letniku fakultete klical Peter Končan in mi rekel, da imajo za en mesec prosto delovno mesto vzgojitelja, če me zanima. Seveda sem bila za in potem so bili še dodatni bolniški dopusti in odsotnosti in so me še poklicali in sedaj sem tu, kjer sem. To delo mi je v izziv. Vidim sicer, da se moram še precej naučiti, a najbolj v zadovoljstvo mi je to, da imam občutek, da sem z mladimi navezala stik.

Po čem se boste svojih dijaških let v Želimljem najbolj spominjali, kaj Vam je največ pomenilo?

To, da sem se našla. Ne sicer dokončno, ampak približno sem vedela, kaj mi v življenju kaj pomeni in za kaj se bom trudila. Salezijanci so mi pri tem precej pomagali. Z veseljem se spominjam življenja v dijaškem domu, od raznih projektov in

športnih dejavnosti in tekmovanj, na drugi strani pa življenje v sobi skupaj s 'cimrami', dolgi pogovori, solze in smeh. Šola in druga prizadevanja za šolo so me dobro obrusila in ob zaključku mature sem videla, da tudi jaz s trudom zmorem doseči lep uspeh. Po drugi strani pa ne vem, kako bi bilo z mojo vero, če ne bi bila v Želimljem. Poleg osebnosti sem gradila odnos do vere, začela sem doživljati Boga v svojem življenju, in to mi je ostala vrednota, ki je na prvem mestu in pika na i mojega bivanja v Želimljem.

Kako se je Dom Janeza Boska v teh letih spremenil? Bi lahko rekli, da se delo z mladimi razlikuje od takrat, ko ste bili srednješolka?

Občutek imam, da se potrebe mladih niso spremenile – še vedno iščejo sami sebe, še vedno preizkušajo. Zdi se mi, da je to ena izmed potreb mladostništva, ki je ostala in predvidevam, da bo tako tudi v prihodnosti. Drugače pa sem opazila, da se prosti čas preživlja drugače, ker so v uporabi digitalni mediji. Skoraj vsaka soba ima računalnik in to je medij, kjer se sicer zbirajo in npr.

Tino Berčič vzgojiteljico v Domu Janeza Boska

© T. Bizjak in B. Krajič

gledajo filme, je pa zato manj konkretne interakcije med njimi, manj druženja in pogovora. Ko sem bila npr. jaz v Želimljem, ni bilo signala in smo telefone imeli na policah, ker je le tam bilo omrežje, in posledično nismo uporabljali facebooka in podobnih stvari. Potrebe, ki jih imajo mladi, in to, da je treba z njimi navezati stik, jih spoštovati, imeti rad in delati iskreno, mislim, da se to ni spremenilo. Mladi imajo še vedno težave s starši, z vrstniki, še vedno se vprašujejo, kdo so in kaj si želijo početi v življenju. Zato se mi zdi pomembno, da se kot vzgojiteljica trudim, da bi jih lahko slišala v njihovih potrebah in jim lahko stala ob strani pri iskanju njihovih lastnih rešitev.

Pri delu z mladimi, ki jih poznate in veste, kakšni so njihovi problemi, kaj jih teži, se lahko zgodi, da te skrbi nosite tudi domov. Vam uspeva postavljati mejo med delom in zasebnim življenjem?

Trudim se, da težav ne nosim domov. To je bil cilj že pred začetkom mojega dela v Želimljem. Na fakulteti so nas opozarjali, da se velikokrat zgodi, da pri delu z ljudmi ne postavimo primerne meje in težave drugih nezavedno preslikamo nase. Zvečer, ko napišem dnevnik, vidim, kaj vse se je čez dan zgodilo, in po-

skušam s tem, ko zaprem dnevnik, zapreti tudi vrata službe. Saj ni čisto vedno tako popolno, včasih, če me kakšna stvar še posebej prizadene, rabim več časa. Pri tem se mi zdi pomembno, da imam v dijaškem domu to možnost, da krem k ravnatelju in se pogovoriva. Težave je potrebno reševati sproti. Zelo veliko mi tudi pomeni čas, ko se vozimo skupaj v službo in domov, ker tako slišiš, kako delajo drugi, dobiš kakšno idejo ali pa malo potožiš, tako da ko prideš domov, tega res ne nosiš s seboj. Hvala bogu pa imam moža, ki me posluša, ga stvari zanimajo in mi pomaga.

Kako se Vam zdi, da se vaše delo razlikuje od dela vzgojiteljev, ki niso zaposleni v salezijanski ustanovi?

Izkušnje s tem še nimam, vendar se mi zdi, da se delo vzgojitelja razlikuje glede na to, kakšna je skupina mladostnikov. Morda ostaja razlika v uporabi tehnik dela z mladimi. Potrebe mladih so v osnovi enake, mladi so v obdobju, ko imajo težave z različnimi stvarmi. Kar je meni osnova za delo, je preventivni vzgojni sistem, ki se mi zdi univerzalen tudi v drugih dijaških domovih. Mladostniki potrebujejo to, da z njimi aktivno preživljaš prosti čas, da si jim na voljo. Tako si pridobiš zaupanje. Pomembno se mi zdi, da sem v Že-

limljem kot dijakinja lahko občutila to, da komu kaj pomeniš. To je tudi vodilo mojega vzgojiteljskega dela.

Kako velik pomen pri svojem delu namenjate don Boskovim naukom?

Tega sem se začela bolj zavedati, ko sem začela pisati diplomsko nalogo, saj sem v ta namen raziskovala, kakšne so potrebe mladostnic v Želimljem in kakšna je moja vloga kot vzgojiteljice. Tretji del raziskovanja je bil preventivni vzgojni sistem – kako se delo po preventivnem vzgojnem sistemu ujema z načeli socialnega pedagoga. Ugotovila sem, da se ogromno stvari povezuje, npr. da je prva stvar vzpostaviti zaupanje, odnos z mladimi. Zdi se mi, da je to nekaj, za kar se res trudim, da je odnos spoštljiv, da mlade poskušam razumeti. Pogosto se ukvajamo s tem, da je kdo težaven in to odpravljamo s kaznimi. Pomembno pa je ugotoviti, kaj se za neko stisko skriva. Ali to pomeni, da mu domači na napačen način izkazuje pozornosti ali so težave v skupini vrstnikov ali pa je to le obdobje, ko se išče. V tem smislu se mi zdi, da je bil don Bosko tisti, ki je govoril, da moramo mladim prisluhiniti, in če si z njimi, lahko to prej začutiš. Pomembno se mi zdi biti tam z njimi, poslušati, početi, kar počnejo oni. □

Sestre Jezusove ljubezni

V zgodovini salezijanske družine so najrazličnejši motivi, ki so privedli do ustanovitve novih redovnih družb in drugih skupin. Tako je bilo za začetek sester Jezusove ljubezni (v začetku so se imenovale Usmiljene sestre iz Miyazakija) odločilno predvidevanje častitljivega božjega služabnika škofa Cimattija, da lahko pride na Japonskem do težav za tuje misijonarje.

Pripravlja s. Irena Novak

DUHOVNIK ANTON CAVOLI, V PRVI svetovni vojni vojaški kurat, je kljub nasprotovanju pri 32-ih letih vstopil v salezijansko družbo. Večne zaobljube je izpovedal l. 1925, že naslednje leto pa je odpotoval na Japonsko s prvo skupino salezijanskih misijonarjev, ki jo je vodil Vincencij Cimatti. Postal je župnik na misijonu Miyazaki in tu leta 1928 ustanovil Vincencijevo konferenco za žene, da

bi zbirale sredstva za pomoč ubogim in ostarelim. Sčasoma je ustanovil tudi dom za ostarele delavce, sirotišnico in otroški vrtec.

Redovna ustanova

Pobuda, da bi to laiško združenje postalo redovna ustanova, je prišla s strani apostolskega prefekta za Miyazaki, msgr. Cimattija, ki je hotel, da se na tak način zagotovi de-

lovanje dobredelne ustanove tudi v primeru, da tujcem ne bi bilo več dovoljeno delovanje v deželi vzhajajočega sonca.

“Na tvojo besedo bom vrgel mrežo,” je Cavoli odgovoril škofu in 15. 8. 1937 preoblikoval Vincencijevo konferenco v redovno ustanovo. Prve kandidatke so opravile noviciat pri sestrah vizitantkah iz Fukuoka (tudi ustanovljene na Japonskem) in prvi dve sestri sta izpovedali redovne zaobljube 31. januarja 1939.

OSEBNA IZKAZNICA

USTANOVITELJ: Anton Cavoli
SDB na pobudo in s podporo
B. sl. Vincencija Cimattija SDB
KDAJ: leta 1937
KJE: Miyazaki (Japonska)
ZAVETNIKI: Srce Jezusovo,
Marija Pomočnica, sv. Jožef,
sv. Vincencij Pavelski,
sv. Janez Bosko

Razširjenost

Huda preizkušnja za novonastalo redovno družino je bila 2. svetovna vojna. Preživela je zaradi junaštva mladih sester. Tako jih je bilo ob koncu vojne 18 z zaobljubami in pet novink, že čez eno leto pa so ustanovile skupnosti v Tokiju in Osaki. Deset let pozneje je bila že skupnost v Koreji, po letu 1960 pa so začele ustanavljati skupnosti v Latinski Ameriki in po ustanoviteljevi želji tudi v Evropi.

Leta 1986 je bila ustanovi uradno priznana pripadnost salezijanski družini, leta 1998 pa je postala papeško pravna redovna ustanova.

Duhovnost in poslanstvo

Dva evangeljska stavka sta vodilo za poslanstvo sester Jezusove ljubezni: "Blagor usmiljenim" (Mt 5,7) in "Pojdite torej in naredite vse narode za moje učence" (Mt 28,19).

Njihovi dokumenti takole opisujejo bistvo duhovnosti in poslanstva: "Sodelovati pri evangelizaciji s tem, da pričujemo za brezmejno Božjo ljubezen z deli usmiljenja in vzgojo." Izstopa pozornost do najbolj šibkih in trpečih: poleg otrok in mladih so blizu tudi bolnikom, ostarelim, družinam v stiski, vsem, ki so v kakršni koli potrebi. Zaradi tega se sestre poleg don Boska navdihujejo tudi pri sv. Vincenciju Pavelskem.

V njihovi duhovnosti pa ima tudi posebno mesto pobožnost do Srca Jezusovega, ki je vir odrešenjske ljubezni in jo živijo v močni evharistični razsežnosti.

Sestre delujejo kot katehistinje, vzgojiteljice v raznih stopnjah izobraževalnih dejavnosti (otroški vrtci in srednje šole), v zdravstvenih ustanovah za uboge (socialni centri in ambulante), pri župnijski pastoralni, pri delu z družinami in v misijonih. V vsem svojem delovanju pa se navdihujejo pri don Boskovem preventivnem sistemu. ■

Rakovnik

75-letnica prihoda hčera Marije Pomočnice v Slovenijo

s. Marija Imperl

SALEZIJANCI, KI SO V SLOVENIJO PRIŠLI ŽE L. 1901, SO TUDI V DEKLETIH prepoznali znake salezijanskega duhovnega poklica in jih usmerili v Italijo. Iz domovine so nato prihajale prošnje, da bi predstojnice sedaj poslale nekaj sester za ustanovitev nove navzočnosti za vzgojo deklet tudi v Sloveniji.

16. oktobra 1936 so s. Alojzija Domajnko, s. Marija Lazar, s. Jerica Repar in s. Marija Rak prispele v Ljubljano. Sprejeli so jih salezijanci na Rakovniku. Po enem mesecu so odšle na Selo v Ljubljani, od tam so se selile na Prule in po nekaj mesecih na Karlovško 22.

Število otrok in deklet, ki so prihajali k sestram, je naraščalo, iz Italije so prihajale nove slovenske sestre in med dekletih so rasli novi redovni poklici. Leta 1940 so odprle novo skupnost tudi na Hrvaškem, v Splitu. Povojna leta so uničila cvetoče delo sester: prepovedano in onemogočeno jim je bilo delo z mladimi, morale so zapustiti skupnost in si najti delo ter stanovanje. S. Alojzija je kljub nasprotovanju oblasti povezovala razkropljene sestre in skrbela, da so tudi v težkih razmerah ohranile salezijanskega duha ter se, takoj ko je bilo mogoče, znova vrnile v skupnost; najprej na Hrvaškem, nato tudi v Sloveniji.

Naselile so se na Gornjem trgu v Ljubljani, nato so dobile v dar hišo na Bledu, ki so jo kmalu spremenile v dom duhovnih vaj. Znova so začele odpirati skupnosti in bolj odprto delati z mladimi. Leta 1993 je prišlo do ustanovitve slovensko-hrvaške inšpektorije s sedežem v Ljubljani.

V soboto, 16. oktobra 2011, smo se tako zahvalili Gospodu za bogatih 75 let življenja karizme hčera Marije Pomočnice v Sloveniji. Na Rakovniku smo se zbrale sestre, sodelavci, prijatelji in sorodniki sester HMP tako iz Slovenije kot s Hrvaške. Med nami so bili tudi sorodniki s. Alojzije Domajnko iz Bučečevca. Zahvalno sveto mašo je daroval salezijanski inšpektor dr. Alojzij Slavko Snoj. »Danes

smo tu, da se zahvalimo: za Božji dar karizme, za nenehno Marijino varstvo, za prve korake in prehojeno pot sester HMP v domovini,« je v dejala inšpektorica s. Damjana Tramte.

V kulturnem programu po zahvalni sv. maši smo si ogledali kratek dokumentarni film. Ob pogovoru s Karmen Jenič smo spoznale prvenec njenega knjižnega dela – življenjepisa soustanoviteljice hčera Marije Pomočnice sv. Marije Dominike Mazzarello z naslovom *Koliko je ura?*. Na Gornjem trgu pa smo si ogledali spominsko sobo s. Alojzije Domajnko.

© M. Kastelic

» Bog ni grožnja za vašo srečo«

Pascual Chavez,
vrhovni predstojnik salezijancev, mladim v Stični

© vse foto G. Valič

ZBRALI SMO SE OKROG OLTARJA ZA evharistijo, s katero dosegamo vrh današnjega 30. festivala mladih, ki v dobri meri spominja in podaljšuje Festival vere, ki smo ga praznovali v Madridu skupaj s papežem Benediktom XVI. na svetovnem dnevu mladih.

Ta vaš, naš današnji dogodek ni kakršen koli, ampak je izraz vaše zavzetosti za iskanje smisla življenja in izvira veselja, tistega, ki pomaga zoreti »do popolnega človeka, do mere doraslosti Kristusove polnosti« (Ef 4,13). Samo tako, dragi mladi, boste zmogli ne biti več »nedorasli otroci, ki jih premetava in kot valove razburka vsak veter nauka« (Ef 4,14) in ki jih privlačijo nepristne obljube sreče in lažnih nebes. Kot Pavel skupnosti v Kolósah vam tudi jaz povem: »Glejte, da vas kdo ne ujame s filozofije in prazno prevaro, ravna se po človeškem izročilu in po prvinah tega sveta, ne pa po Kristusu« (Kol 2,8).

Bog ni grožnja za vašo srečo; nasprotno, nihče si ne želi bolj kot on vaše polnosti življenja in ljubezni. Najvišjo potrditev za to nam je

dal s podaritvijo svojega Sina, da bi po veri vanj imeli večno življenje, in še bolj konkretno: On vas ljubi, zre vas z očesom naklonjenosti, bogati vas z mnogimi talenti ter darovi narave in milosti, z veliko energije, sanjami, pričakovanjem in upanjem. Vse to čaka na vašo odločitev in zavzetost, da to razvijete in tako daste pomen svojemu bivanju ter se pripravite in uspešno vključite v družbo in najdete svoje mesto v Cerkvi, skratka, da spoznate, da je življenje poklic, da je poslanstvo, da je sen, ki ga je treba uresničiti.

Najpomembnejša zadeva krščanstva ni v izpolnjevanju morale ali obhajanju bogoslužja ali v usvojitvi povzetka resnic, ampak je to oseba, oseba Jezusa Kristusa, ki nas je ljubil do te mere, da je dal svoje življenje, da bi vendarle mi imeli življenje v polnosti.

Kristus je korenina in temeljni kamen krščanstva. Pavel obsoja težnjo nekaterih kristjanov v skupnosti po iskanju gotovosti v brezbožnih in posvetnih filozofijah. Vera prihaja samo od Kristusa, korenine vsega, kar je človeško, temelj templja, izo-

blikovanega iz kristjanov in ki je še vedno v nastajanju, ki je prebivališče polnosti božanstva. V Kristusu je vse, kar človek more iskati in želeti. Kristus je tisti, po katerem človek živi, in je tisti, ki ga bo vedno iskal. **Eno je gotovo: Kristus je ljubezen, ki na Zemlji prižiga ogenj.** Če je vera skrivnostno in skrito gibanje, ki se navezuje na prve binkošti, je prav tako luč za ljudi in filozofije. Kristjan je po ljubezni do Kristusa in bratov poklican, da postane neutajljiv kvas bratstva, povezanosti in sodelovanja za vse človeštvo.

Prav v tej ljubezni je izvir krščanskega življenja in osnovni razlog evangelizacije: **Če smo srečali Jezusa, ne moremo zamolčati svojega veselja, ne moremo ne čutiti moči, da bi postali njegovi pričevalci, učenci, njegovi apostoli.**

Vaša leta so veliko bogastvo zlasti za vas same, pa tudi za Cerkev in svet. Zato vas vabim, da jih ne zapravite. To ni le obdobje življenja, v katerem odkrivате prejete darove in sposobnosti, ki jih imate. **To je tudi obdobje odgovornosti. Pozvani ste, da ustvarite velike reči. Zato**

ne smete biti zadovoljni s tem, da ste navadni porabniki proizvodov in občutkov ter izkušenj ali da ste le gledalci tega sveta v globokem in pospešenem toku preoblikovanja. Bog zaupa ljudem posebne naloge, jih ozavešča za svoj načrt odrešenja in jih napravlja dovzetne za svojo voljo: »Govôri, kajti tvoj hlapec posluša« (1 Sam 3,10). Poklicani vidijo v Samuelu edinstven vzor. Kljub temu je potrebno poudariti dvoje. Kdor je poklican k pomembnim nalogam, ne prejme vedno očitnih znakov za njegovo izbiro. Običajno Bog deluje po drugotnih vzrokih, po osebah, dogodkih, naključnih srečanjih. **Pomembno je znati v drugotnih vzrokih razbrati Božjo voljo in ji ponižno, a tudi srčno, slediti.**

Vsak človek je poklican. Vsakdo mora izpolniti določeno nalogo v svetu, družbi, v družini, v kateri živi. Najsi bo bolj tehtna ali manj, ni pomembno; to, kar šteje pred Bogom, je, da jo izpolni zvesto. Ena od zahtev za to je znati poslušati in z velikodušnim srcem sprejeti Božji klic.

Nekega dne, ko je Peter videl Učitelja hoditi po vodi in mu je hotel biti podoben bolj kot drugi, je v navalu navdušenja prosil, da bi tudi sam lahko storil enako: »Gospod, ukaži mi, da pridem po vodi k tebi« (Mt 14,28). Vendar njegova vera ni bila tako trdna. Dejstvo je, da tudi če je bilo navdušenje, se je kmalu poglelo pod besnim vetrom. Neka čudna mešanica zaupanja in strahu se ga je še polastila, ko je opazil, da se je začel »potapljati« v vodo. Jezus ga je resno vzela; čudež bi se zagotovo zgodil, če bi bil Peter veroval do konca: »Malovernež, zakaj si podvomil?« (Mt 14,31).

V razponu nekaj sekund je Peter doživel vznesenost silne vere ter parajoč in zastrašujoč udarec dvoma: dvoje stvari, čeprav jih psihološko moremo razumeti, ki pa gotovo nista vzor pravega Kristusovega učenca. Toda prav njemu, malovernežu, bo Jezus kmalu zaupal posebno služjenje: Ti si Peter in boš skala moje Cerkve. Pogum, ne boj se!

Jezus se nikoli ne utruja usmerjati svojega ljubeznivega pogleda in klicati k temu, da bi bili njegovi učenci, da bi ga ljubili nad vsemi stvarmi in mu služili v bratih. A nekatere kliče k še bolj koreniti odločitvi. Dragi mladi, če vas Gospod kliče v duhovniško ali redovniško življenje, se ne bojte. **Nihče ni bolj kot on vreden vašega življenja. Nihče vam ne bo bolj zvest kot on in napolnjeval vas bo z globokim veseljem.** Tudi druge, ki čutijo klic v zakon, vabim, da ga sprejmejo z vero in si prizadevajo postaviti trdne temelje, da bi lahko živeli veliko ljubezen, da bi bili odprti za dar življenja, ki je bogastvo za družbo in za Cerkev.

Danes se mladi soočajo z mnogimi in velikimi problemi. Ti izhajajo iz pomanjkanja priložnosti vzgoje in dela, iz primanjkljaja referenčnih točk, idealov in obetov za prihodnost. Včasih lahko čutimo nemoč pred krizami in sedanjo zmedo. Kljub vsem oviram vas prosim: ne prepustite se malodušju, ne odrecite se svojim sanjam. Ravno nasprotno: v svojem srcu gojite veliko željo po bratstvu, pravičnosti, svobodi in miru. Prihodnost je v rokah tistih, ki znajo iskati in najti močne razloge za življenje in upanje. **Prihodnost je v vaših rokah, s pogojem, da ste »ukoreninjeni in sezidani v njem ter utrjeni v verik«** (Kol 2,7). V Kristusu boste našli luč in moč, da se boste z zaupanjem in pogumom soočili z izzivi življenja.

Zaupam vas Mariji. Ona, mlada žena, ki je znala živeti v poslušanju besede in jo sprejeti z razumom, srcem in v svojem naročju, naj vas uči poslušati Boga in sprejeti njegovo voljo kot načrt za življenje, da bi postali tako kot ona verni sodelavci, verodostojni in učinkoviti v njegovem načrtu odrešenja. □

»Posnemajte Kristusa v njegovi dobroti«

Pripravil: Ivan Turk, voditelj SMZ

Posebno pozornost je papež namenil 4.500 bogoslovcem, ki so prišli v Madrid iz vsega sveta. Med sveto mašo, pri kateri so bili poleg bogoslovcev prisotni tudi številni škofje, duhovniki in redovniki, je sveti oče posebno besedo namenil mladim kandidatom za duhovništvo.

Posnemajte Kristusa v njegovi dobroti

„Dragi prijatelji, pripravite se postati apostoli s Kristusom in kot Kristus, da boste ljudem spremljevalci in služabniki“ ter jim priporočil, kako naj živijo leta priprave na duhovništvo. Dejal je, da mora biti to čas notranjega molka in nenehne molitve, vztrajnega študija in razumnega vključevanja v pastoralne strukture Cerkve. Cerkev je namreč skupnost in hkrati institucija, družina in tudi poslanstvo. Njen ustanovitelj je po Sve-

Dragi mladi in molivci za duhovne poklice! Za nami so pomembni dogodki, na katere ne bi smeli pozabiti: Svetovni dan mladih v Madridu in slovenski dan mladih v Stični. Z veseljem smo spremljali skoraj dvomilijonsko množico mladih iz vsega sveta, ki se je želela srečati s papežem Benediktom XVI., da jih potrdi v veri in da slišijo njegovo očetovsko besedo spodbude, kako živeti prijateljstvo z Bogom in z ljudmi v današnjem sekulariziranem svetu.

tem Duhu Kristus, zato je sveta, a je tudi odsev nas, ki jo sestavljamo tako s svojo svetostjo kot tudi s svojimi grehi. Ob tem je papež bogoslovce spodbudil k svetemu življenju in jih povabil, naj čas priprave doživljajo v globokem veselju, v drži poslušnosti, v bistrovidnosti in koreniti zvestobi evangeliju, kakor tudi v prijaznem odnosu do časa in do oseb, med katerimi živijo.

Biti podoben Kristusu pomeni biti vedno bolj podoben njemu, ki je za nas postal služabnik, duhovnik in žrtev. To je naloga, ki človeku ni dosegljiva zgolj iz lastnih moči. Vendar tudi vemo, da je Kristus Dobri Pastir, ki varuje svoje ovce vse do darovanja svojega življenja. Njemu, ki je nji-

hovor Učitelj, naj bodo torej popolnoma na voljo. Ta razpoložljivost, ki je dar Svetega Duha, navdihuje odločitev za življenje v celibatu zaradi Božjega kraljestva, v odtrganosti od zemeljskih dobrin, v strogosti življenja in v iskreni poslušnosti. Jezusa naj bodoči duhovniki prosijo, da jih nauči v preprostosti in velikodušnosti biti blizu bolnim in ubogim. Sveti oče jih je spodbudil, naj to

živijo zavzeto in brez povprečnosti kot resnični pričevalci Boga, ki je za nas postal človek.

Šteje zvestoba

O poklicanosti in poslanstvu mladih je na festivalu vere v Stični spregovoril tudi vrhovni predstojnik salezijancev Pascual Chávez. Med drugim je dejal: »Vsak človek je poklican. Vsakdo mora izpolniti določeno nalogo v svetu, družbi, v družini, v kateri živi. Najsi bo bolj tehtna ali manj, ni pomembno; to, kar šteje pred Bogom, je, da jo izpolni zvesto. ... Jezus se nikoli ne utruja usmerjati svojega ljubljenega pogleda in klicati k temu, da bi bili njegovi učenci, da bi ga ljubili nad vsemi stvarmi in mu služili v bratih. A nekatere kliče k še bolj koreniti odločitvi. Dragi mladi, če vas Gospod kliče v duhovniško ali redovniško življenje, se ne bojte. Nihče ni bolj kot on vreden vašega življenja. Nihče vam ne bo bolj zvest kot on in napolnjeval vas bo z globokim veseljem.«

Homilija P. Chaveza je v celoti objavljena na str. 10–11.

NAMENI MOLITVE

NOVEMBER

Molimo, da bi se v naših cerkvah ne darovale maše pretežno za pokojne, marveč vsaj v enaki meri tudi za žive: za otroke, mladino, družine, starejše, bolne, državne in cerkvene voditelje.

DECEMBER

Da bi naše družine v nazareški družini gledale vzor za krščansko življenje in prejemale pomoč v preizkušnjah.

JANUAR

Da bi radi brali Sveto pismo in ob tem spoznavali, kaj nam Bog želi povedati.

Milostljiv je Gospod in pravičen,
naš Bog je usmiljen.
Gospod varuje preproste,
bil sem slaboten, pa me je rešil.

Ps 116,5–6

© arhiv ASD

Začetke salezijanskih ustanov v vzhodnem delu Evrope so postavljali salezijanci, ki so se izobrazili v istih italijanskih zavodih in so del svojega življenja preživeli v teh skupnostih skupaj z gojenci raznih narodnosti. Po prepričanju vodstev zavodov so imeli sorodne jezike in so prihajali iz podobnih kulturnih okolij. To naj bi jim olajšalo vključevanje v nove razmere in izobraževanje. Mladi salezijanci so nato svoje prve službe opravljali po raznih delih avstro-ogrske monarhije, ne glede na svoje poreklo.

Gradil je cerkev na Rakovniku

Bogdan Kolar

Takšna je bila tudi življenjska pot božjega služabnika **Ignacija Stuchlyja**, ki je bil rojen 14. decembra 1869 v kraju Boleslav, škofija Breslav, v avstrijski Šleziji.

Prva salezijanska leta

Po osnovnem izobraževanju v domačem kraju je I. Stuchly ostal na kmetiji in pomagal staršem pri kmetovanju, čeprav je iskal priložnosti, da bi lahko nadaljeval šolanje in postal duhovnik. V Šleziji je začel gimnazijo in se nato napotil v moravsko mesto Velehrad, da bi tam zaprosil

za sprejem v jezuitsko redovno skupnost. Ko je od nekega znanega duhovnika na vlaku slišal za don Boska in za njegove ustanove, se je v trenutku odločil, da odide v Italijo. V zavodu Valsalice je bil sprejet septembra 1894, nadaljeval je gimnazijo in 29. septembra 1896 v zavodu Ivrea blizu Turina postal salezijanec. V istem kraju je študiral tudi filozofijo in na turinski univerzi še agronomijo. Izročilo pravi, da je po doseženi diplomi zaprosil don Ruo, da bi ga poslal v misijone. A vrhovni predstojnik mu je odgovoril: »Tvoji misijoni bodo

na severu.« Tako ga je konec leta 1897 don Rua poslal v Gorico, kjer je v zavodu sv. Alojzija opravil vzgojno prakso in hkrati študiral teologijo na tamkajšnjem škofijskem semenišču. Še kot bogoslovec je imel odgovornost za zavodsko gospodarstvo in pomagal ravnatelju pri urejanju razmer v skupnosti. 3. novembra 1901 ga je kardinal Jakob Missia posvetil v Gorici v duhovnika. Še naprej je ostal v zavodu sv. Alojzija in dobival dodatne naloge. Že tu je pokazal posebne darove za duhovno vodstvo in spovedovanje. Od spomladi do jese-

Božji služabnik Ignacij Stuchly (1869–1953)

ni je vsako soboto hodil peš na Sveto goro in spovedoval v tamkajšnjem Marijinem svetišču.

V zavodih na Slovenskem

Leta 1910 je bil poslan v zavod na Rakovniku, kjer je postal namestnik predstojnika skupnosti in je to službo opravljal do konca prve svetovne vojne. Kljub težkim razmeram v vojnem času in sumničnem avstrijskih oblasti, ker so imeli stike z italijanskimi predstojniki, je življenje v zavodu potekalo urejeno, čeprav v manjšem obsegu; za dobro poslovanje je imel zasluge tudi I. Stuchly. Večja stiska je bila zaradi pomanjkanja hrane in ker je vojska zasedla velik del zavodskih prostorov. Število gojencev se je zmanjšalo skoraj na polovico, vendar je zavod ohranil svojo prvotno podobo in smisel obstoja. Poleg skrbi v zavodu je I. Stuchly kot duhovnik pomagal v nedograjeni cerkvi in si je pridobil sloves razumevajočega in dobrega spovednika. Mnogi Ljubljanci so v njem našli duhovnega svetovaleca in vodnika.

Ob koncu vojne so bili na novo organizirani salezijanski zavodi na tleh nekdanje avstro-ogrske monarhije, kjer je nastalo več samostojnih držav. I. Stuchly je postal član poljsko-jugoslovanske inšpektorije in je leta 1919 odšel v Veržej, od koder so se izselili gojenci nemške narodnosti. Tu je pripravil zavod za naselitev gojencev iz področja novonastale južnoslovanske države. Dve leti je skrbel za gospodarstvo zavoda in pomagal pri duhovniških opravilih v veržejski župniji.

Leta 1921 je bil I. Stuchly ponovno poslan v zavod na Rakovniku, kjer so bila v polnem razmahu gradbena dela, da bi bilo dograjeno svetišče

Marije Pomočnice. Imenovan je bil za zavodskega ekonoma in je pri tem sodeloval z ravnateljem dr. Francem Wallandom, ki je istega leta prevzel vodstvo zavoda. Gradbena dela so bila uspešno zaključena v septembru 1924, ko je bilo svetišče slovesno posvečeno. Slovesnosti se je udeležil tudi kardinal Janez Cagliero.

Zadnja postaja delovanja I. Stuchly na Slovenskem je bil zavod na Kodeljevem v Ljubljani, kamor je odšel jeseni 1924 in ostal slabega pol leta. Čeprav je kot predstojnik ustanove na tem mestu deloval le kratek čas, si je pridobil naklonjenost med vsemi obiskovalci oratorija in med dobrotniki zavoda. Ko je odhajal, je v zavodu zavlada žalost.

Med svojimi rojaki

Po prvi svetovni vojni se je razmahnilo salezijansko delo v novo nastali Češkoslovaški republiki, mnogi mladi Čehi, Slovaki in Moravani so vstopali v don Boskovo skupnost. Da bi svetnika mladih in salezijansko skupnost bolje spoznali, je bil v Italiji v kraju Perosa Argentina odprt zavod zanje. Za predstojnika tega zavoda je vodstvo salezijanske družbe določilo I. Stuchlyja in je tri šolska leta skrbel za mlade kandidate, med počitnicami pa odhajal na Češkoslovaško, kjer je zbiral sredstva za vzdrževanje in iskal nove poklice. Leta 1927 pa se je vrnil v svojo domovino; poskrbel je za ustanovitev zavoda v kraju Fryštak, postal naslednje leto predstojnik novega doma za domače poklice in pet let skrbel za poslovanje zavoda. V tem času je tesno sodeloval z dr. F. Wallandom, predstojnikom salezijanskih ustanov v Jugoslaviji, ki je bil hkrati pooblaščenec vrhovnih predstojni-

kov za zavode na Češkoslovaškem. V šolskem letu 1934–35 je bil I. Stuchly ravnatelj novega zavoda v Moravski Ostravi in leta 1935 postal prvi inšpektor novoustanovljene češkoslovaške inšpektorije sv. Janeza Boska. Ko je bila štiri leta kasneje ustanovljena samostojna slovaška inšpektorija Marije Pomočnice, je I. Stuchly ostal na čelu češko-moravske salezijanske skupnosti. Vodil jo je ves čas druge svetovne vojne in do leta 1948. V času, ko je češkoslovaške salezijance vodil I. Stuchly, je bilo ustanovljenih 12 novih zavodov, v katerih je delovalo 270 redovnikov, 20 pa jih je delovalo v misijonih. Naslednjih nekaj let je bil do 1953 svetovalec novega predstojnika skupnosti.

V noči od 13. na 14. april 1950 so bili na Češkoslovaškem aretirani vsi redovniki in odpeljani v različna koncentracijska taborišča. I. Stuchly je z zadnjimi močmi iz zavoda Fryštak rešil Najsvetejši zakrament in ga odnesel v župnijsko cerkev. Zadnja leta je preživel v domovih za ostarele v Zlinu in v Lukovu, kjer je 17. januarja 1953 tudi umrl. Na skrivaj je manjši skupini salezijancev uspelo, da so se udeležili njegovega pogreba. Čeprav zaradi starosti nemočen in bolan je bil I. Stuchly svojevrstno povezovalno središče salezijancev, hkrati je moral gledati, kako sta policija in komunistična ideologija uničevali bogato zastavljeno delo.

Kljub skoraj petdesetletnemu preganjanju je med salezijanci ostalo prepričanje, da je Ignacij Stuchly izstopal po svoji doslednosti, delu za dobro in bogoljubnem življenju. Zato so začeli postopek, da bi ga Cerkev tudi uradno uvrstila med svoje svete člane. □

Mladi niso prihodnost, ampak sedanjost

Deveti naslednik sv. Janeza Boska
v Sloveniji, 16.–18. september 2011

Avtorji besedil: Marko Suhoveršnik,
Marjan Lamovšek, Metka Kastelic

V septembru je Slovenijo obiskal **Pascual Chavez**. To je bil njegov že drugi obisk pri nas, odkar je 2002. leta prevzel krmilo v vodenju salezijanske družbe in postal na tem mestu 9. naslednik sv. Janeza Boska. Tokratni njegov obisk je sovpadal s tridesetim, jubilejnim srečanjem mladih v Stični, z 20-letnico začetka delovanja Gimnazije Želumlje in Doma Janeza Boska, z nedeljo svetniških kandidatov ljubljanske metropolije, z začetkom gradbenih del Don Boskovega centra Maribor.

NOVE GENERACIJE PASTORALNIH DELAVCEV

V okviru festivala mladih v Stični so tudi razne delavnice. Ena od letošnjih je bila namenjena mladinskim pastoralnim delavcem. Vrhovni predstojnik Pascual Chavez je na njej spregovoril o novih generacijah pastoralnih delavcev. V polni dvorani kulturnega doma je govoril o novi evangelizaciji.

Prenos vrednot iz družine v šolo in naprej v družbo se je porušil. Zato je že papež Janez Pavel II. začel govoriti o novi evangelizaciji. Tragedija mladih danes je življenje v osamljenosti. Mladi se danes vprašujejo, kdo so, iščejo okolja, kjer se čutijo sprejete.

Nova evangelizacija je predstavitev dobre novice, evangelija, ljudem današnjega časa. Krščanstvo ni vera prepovedi, skupek obredov in nauk. Dobra novica je pozitivna,

na strani mladih

© G. Vailić

je oseba Jezus Kristus. Nove evangelizacije pa ni brez novih oznanjevalcev. Razkorak med vero in življenjem, med ločeno ljubeznijo do Boga in do bližnjega ne bo obrodil sadov. Novi oznanjevalci so zato lahko le tisti, ki s svojim življenjem pričujejo za Jezusa. V tem je prvi vzor apostol sv. Pavel.

Vrhovni predstojnik je ob koncu odgovoril na nekaj aktualnih vprašanj, nato pa so ga v svoj krog povabili mladi salezijanskega mladinskega gibanja iz Slovenije, Vojvodine in Črne gore, ki jih je nagovoril in se jim zahvalil za aktivno salezijansko sodelovanje.

V popoldanskem delu festivala je Pascual Chavez mlade in vse navzoče nagovoril pri sveti maši. Njegovo homilijo objavljamo na str. 10.

VEČERNI AVE V SALEZIJANSKEM DUHU

© G. Vailić

Svetišče Marije Pomočnice je skozi svojo bogato zgodovino že velikokrat gostilo pomenljive dogodke za salezijansko in slovensko cerkveno zgodovino. Nič drugačen ni bil večer 17. septembra, ko je Pascual Chavez s salezijanskimi sodelavci in prijatelji okušal slovensko dušo v dokumentarnem filmu, umetniški pesmi in laskavem priznanju slovenske Cerkve salezijanski družbi.

»Da ste le mladi« je naslov kratkega igranega dokumentarnega filma o aktualnem salezijanskem poslanstvu v Sloveniji. Rakovniško svetišče je tako doživelo tudi prvo premiero vsebinsko in sporočilno drugačnega filma od sodobne poplave premikajočih se slik. Režiser Marko Cafnik in snemalec Ubald Trnkoczy sta z glavnima igralcema Majo Žibert in Gašperjem Govekarjem na posrečeno sodoben način oživila v Slovenijo vpetega salezijanskega duha na filmsko platno.

© G. Vailić

Pesem Slovenskega okteta ob njegovi 60-letnici je utišala vsak dih poslušalцем in odprla njihova srca za izbran opus Mariji v čast. Glasovi so se zivali s svetiščem samim in se dvigali na Marijin oltar pred Božje obličje. Ali kot je ob sklepu dejal povezovalc Jure Sešek: »Zdi se, da je po glasovih Slovenskega okteta pesem pokleknila v molitev pred Marijo.«

ODLIČJE SV. CIRILA IN METODA SALEZIJANECM

Ob obisku vrhovnega predstojnika je v soboto zvečer (17. 9.) slovenski metropolit in ljubljanski nadškof v imenu Slovenske škofovske konference podelil odličje sv. Cirila in Metoda don Boskovim salezijancem za projekt oratorij. Prav v tem pastoralnem delovanju celotne salezijanske družine se je v slovenskem prostoru najbolj razširila in zasidrala

© G. Vailić

don Boskova karizma. V zahvali za priznanje je prejemnik, inšpektor dr. Alojzij Slavko Snoj, poudaril, da je to odličje darilo salezijancev vrhovnemu predstojniku ob njegovem obisku v Sloveniji.

OBISK PRI SESTRAH HMP

V nedeljskem jutru je Pascual Chavez obiskal tudi skupnost sester hčera Marije Pomočnice na Gornjem trgu v Ljubljani.

Po pozdravu inšpektorialne namestnice s. Majde Pangeršič je sestram namenil besedo očeta in učitelja, ki nas ima v don Bosku pristrčno rad. Sestram je spregovoril o pomenu redovnega življenja v sodobnem svetu in poudaril, naj sledijo svetopisemski podobi spremenjenja na gori, da bi osvežile željo po osebnem srečanju s Kristusom. Iz osebne izkušnje ljubljenosti od Gospoda pa izhaja navdušenje za služenje sodobnemu človeku, posebej mladim, od katerih mnogi živijo v osamljenosti in zapuščenosti.

Po nagovoru je vrhovni predstojnik odprl spominsko sobo s. Alojzije Domajnko, ki je bila skupaj še s s. Mari-

jo Lazar, s. Jerico Repar in s. Marijo Rak pionirka karizme sv. Marije Dominike Mazzarello v naši domovini.

BLAGOSLOV NOVIH PROSTOROV SKALE NA KODELJEVEM

Vrhovni predstojnik Pascual Chavez je v nedeljo 18. 9. 2011 blagoslovil na novo urejene prostore v Salezijanskem domu na Kodeljevem. Tako se je Skala po 15 letih delovanja z Rakovnika preselila na Kodeljevo.

Vrhovnega predstojnika so sprejeli v župnijski cerkvi sv. Terezije deteta Jezusa in ga nato pospremili na dvorišče pred Salezijanskim domom. Tu ga je pričakalo lepo število župljanov in sodelavcev Skale.

Ravnatelj skupnosti in župnik Franc Maršič je devetemu nasledniku sv. Janeza Boska izrekel pozdravne besede in se mu zahvalil za pozornost, da je že drugič obiskal salezijansko ustanovo na Kodeljevem.

Vrhovni predstojnik Pascual Chavez je nato blagoslovil na novo urejene prostore v Salezijanskem domu, ki bodo poslej služili za dejavnosti Projekta Skala. S tem dnem se namreč dejavnost Skale z Rakovnika seli na Kodelje-

© arhiv Skala

vo, da bi bila še bližje svojim namembnikom iz sosednje mestne četrti.

V svojem nagovoru je Chavez poudaril, da je še bolj pomembno kot blagoslavljanje prostorov blagoslavljanje ljudi. Blagosloviti v pomenu dobro reči, govoriti; kako pomembno je, vsakega človeka sprejeti in ga znati nagovoriti. Zaželel je Božjega varstva in pomoči pri delu, ki ga ta salezijanska skupnost v Ljubljani na novo začinja.

SVETLE ZVEZDE NA NEBU

Ljubljanska metropolija je letošnje praznovanje svetniških kandidatov pripravila v Marijinem svetišču na Rakovniku (18. september) in to ne brez razloga: tu je v letih od 1979 do 1999 spovedoval dolgoletni salezijanski misijonar in vietnamski don Bosko, Božji služabnik Andrej Majcen.

Andrej Majcen se je, upodobljen na velikem platnu ob oltarju Marije Pomočnice, poleg škofov Friderika Baraga, Frančiška Gnidovca in Antona Vovka, pomenljivo smehljaj polni cerkvi, duhovnikom in škofom, ki jim je v obhajanju evharistije predsedoval nadškof Stres, nagovoril pa novomeški škof Glavan. V nagovoru je preprosto orisal bogato duhovno pot Andreja Majcna, ki ga z drugimi svetniškimi kandidati povezuje misijonski duh, saj so vsi tako ali drugače svoje življenje pretrpeli za veselo oznanilo, bodisi daleč v tujih deželah ali pa doma. Ob koncu svete maše je potekala

© arhiv HMP

© G. Valtič

še akademija s prikazom pomenljivih življenjskih dogodkov Božjega služabnika Andreja Majcna. Nato je nadškof Stres blagoslovil spominsko ploščo v spomin Andreju Majcnu, vrhovni predstojnik don Pascual Chavez pa je spregovoril o salezijanski vključenosti v krajevno Cerkev, saj bomo le tako obrodili sadove. In v tem nam je vzor Andrej Majcen.

GIMNAZIJA ŽELIMLJE IN DOM JANEZA BOSKA ČUTITA ŽIVLJENJE

Mnoge izrečene besede in spodbude o mladih in mladim v dnevih obiska vrhovnega predstojnika Pascuala Chaveza v Sloveniji so se strnjeno udeležile v veličastnem praznovanju 20-letnice prenovljene ustanove v Želimlju pod naslovom *Čutim življenje* (18. september).

Čeprav je dolga vrsta visokih gostov, med katerimi so bili vrhovni predstojnik Pascual Chavez s salezijanskim inšpektorialnim vodstvom, škof Jamnik in drugi zastopniki Cerkve, minister za šolstvo in šport dr. Lukšič z zastopniki državnih in krajevnih ustanov, resnobno zasedla prvo mesto, pa se je ob prihodu mladih nastopajočih takoj spletla domačnost prav med vsemi. Program, ki so ga večinoma oblikovali dijaki sami, sta povezovala bivša dijaka Mateja Ramovš in Jernej Gašperin, oba večča v besedah, naj si bo pred mikrofonom ali na odrskih deskah.

Ko je predstavnik ustanovitelja, salezijanski inšpektor dr. Alojzij Slavko Snoj, pozdravil vse navzoče, mu je na govorniški oder sledil minister dr. Igor Lukšič. Čestital je za pogum, da so salezijanci v negotovem letu osamosvajanja Slovenije ustanovili prvo zasebno šolo v samostojni Sloveniji in pohvalil dosedanje kvalitetno delovanje gimnazije, ki s svojimi uspehi sega v sam slovenski šolski vrh. Tudi dr. Anton Jamnik, predstavnik Slovenske škofovske konference, se je spomnil slovesnega odprtja pred dvajsetimi leti, ko je kot tajnik spremljal nadškofa Šuštarja in ponovil njegove besede, da je želimeljska ustanova duhovni spomenik na leto osamosvojitve Slovenije. Mlade je opogumil, naj s svojim ustvarjalnim nemirom spodbujajo starejše, da ne bodo zapadli v malodušje.

Prof. Jure Emeršič je s pomočjo dijaškega razreda na odru iskrivo orisal dvajsetletno zgodovino.

Sledila je pestra paleta v pesmi in besedi, ki so jo izvedli znani in manj znani bivši dijaki in sedanji dijaki. Tako so nastopili skupina Rozalije, Aleks Volasko, Tina Gačnik in mešani pevski zbor Gimnazije Želimlje pod vodstvom Polone Stegu. Dijaki

pa so pripravili glasbeni kolaž izjav sodijakov in profesorjev na temo Čutim življenje.

Paradi generacij, ko so na oder stopili predstavniki vseh dvajsetih generacij maturantov, se je pridružil tudi vrhovni predstojnik Pascual Chavez. V svojem nagovoru je poudaril tri stvari, zaradi katerih je želimeljska ustanova poznana in za katere se ne sme nehati truditi: vzgoja mladih do zrele in polne osebnosti, strokovno podajanje znanja za vključitev v visoko razvito družbo in vzgoja za družbeno odgovorno življenje. Ob koncu se je zahvalil najprej mladim in jih spodbudil k velikim sanjam in iskanju priložnosti, staršem za zaupanje svojih otrok v skupno vzgojo po krščanskih načelih, ki je temeljna prvina preventivnega sistema, nenazadnje pa navzočnosti ministra dr. Lukšiča kot predstavnika države, ki omogoča pogoje in sprejema sodelovanje pri oblikovanju prihodnje podobe Slovenije.

Mladi Slovenci in Slovenke, ki se v požrtvovalnem delu salezijancev, učiteljev, vzgojiteljev, drugih zaposlenih in sodelavcev oblikujejo v želimeljski ustanovi, po besedah Pascuala Chaveza niso prihodnost Slovenije, temveč že sedanost. ■

© G. Valtič

Za prepород ljudstva Acholi, ubitega v duši, ponižanega in poteptanega

Uganda je dežela vzhodne Afrike, ki leži pod in nad ekvatorjem. Na misijonu Atede, na višini 1105 m nad morjem, na območju škofije Gulu, za pol večje od Slovenije, deluje misijonar **Danilo Lisjak**.

AFRIŠKE DEŽELE NE SMEMO OCENJEVATI po dokaj urejenih mestih, ki dajejo zavetje zahtevnim turistom, temveč po notranjosti, po oddaljenih vaseh brez lepih cest in trgovin, kjer je življenje preprosto in še vedno kuhajo na treh kamnih, kjer jedo z umitimi rokami brez vilic ali žlic. Ti ljudje so pravi Adami. Lahko bi rekel, da sem sedaj prišel v okolje, res pravo misijonsko, ki je še revnejše, gledano duhovno in moralno ter cerkveno, kot je v Burundiju, Kongu in Ruandi. Vse to je naredila triindvajsetletna vojna. Do dva milijona ljudi je bilo prisiljeno zapustiti agrarno okolje, življenje z zemljo, in oditi v velika taborišča, kjer naj bi jih državna vojska »branila« pred gverilo.

Večina starejših ljudi je pomrlo v taboriščih zaradi bolezni, žalosti izkoreninjenja in nemoralnosti uradne vojske, ki jim je ubila zdravo dušo! V to okolje so pred tremi leti prihiteli bratje jezuitje in lani še salezijanci. Sprejeli smo župnijo, ki meri na 450 km².

Acholi ljudstvo

Acholi ljudstvo je ponilsko, visoke postave in črni so kot oglje. Veliko

dajo na tradicijo, so poljedelci, saj je zemlja zelo rodovitna in klima vroče-bлага. Dve mlajši generaciji sta bili rojeni v kampih; ti ljudje so izgubili odnos do zemlje in ročnega dela. Njive so še vedno zaraščene z dva in pol metra visoko slonovo slamo, s katero so pokrite njihove hiše. Ob dolgi suši ta slama redno vsako leto pogori.

Po vojni – začeti znova

Vse je treba spet znova; posledice dolgotrajne vojne kličejo misijonskega duha v deželo. Misijonarjev nas je tu okrog 50 (redovniki in redovnice), ob 43 domačih duhovnikov. Letos smo praznovali 100-letnico prihoda prvih misijonarjev, kombonijancev.

To ljudstvo je bilo ubito v duši, ponižano in poteptano, moralno sesuto. O tem svet ni govoril; mi žanjemo posledice. Nikomur več ne verjamejo, kot bi se ves svet obrnil proti njim. Pogledi so odsotni, veselja ni veliko. Vendar je z ustanovitvijo novega misijona upanje spet prišlo pod mangovce, zavite med visoke travnate stepe. Ljudje so obubožali.

Tudi poljščine ne morejo dostojno prodati. Trgovci odirajo. Težko bo delo celjenja ran vojne.

Pomoč prihaja iz domovine

Po vas, ki to berete. Sam sem dobil letos po Misijonskem središču Slovenije od SSZ sredstva za zidavo internata za deklice iz oddaljenih podružnic. V majhnih razredih se gnete do 200 otrok. Vsaj 30 razredov bi morali takoj zgraditi v šestih osnovnih šolah na podružnicah novega misijona. In še bivalne prostore za nov misijon, skromne in trpežne. Nimamo elektrike. Vodno vrtino smo v marcu zvrtili. Ljudje prosijo za bolnišnico; kje dobiti zdravnika z dušo pokojnega dr. Janeza Janeža s Tajvana? Radi bi počistili njive našim kmetom, poruvali drevje, preorali njive in uredili strojni park in skladišča ob misijonu, šolo hitrih seminarjev, praktičnega znanja, aparature za analizo zemlje, uredili prodajo pridelkov in morebiti malo srednjo šolo.

Prostovoljci – dobrodošli!

Ali bo slovenski verni laik sposoben podariti Afričanu nekaj let svojega

© D. Lisjak

znanja, prijateljstva, ki mu bo prineslo novo upanje in veselje do življenja? Verjetno je to pot prihodnosti, saj postajamo duhovniki maloštevilni in vpreženi v duhovni voz oznanjevanja. Delo laikov je zelo dobrodošlo po temeljnih pripravah in vključitvi v skupinsko delo misijona. Mora pa biti odgovoren in z znanjem – praktičnim in teoretičnim. Prijeti mora za vsako delo. Izkušnje so različne, moje so dokaj pozitivne.

Položaj krščanstva

Kateheza je praktično na ničli. Kaj takega v 25-ih letih še nisem videl. Zato smo tukaj, da pomagamo; s sobratom sva odgovorila na klic domačega ordinarija nadškofa Odama.

Korupcija – rak rana

Vse bi se dalo hitro urediti, če ne bi bilo egoizma vodilnih tako na področju civilnih oblasti kot na šolskem področju. Boj za preživetje. Kdor je bogat, bi hotel biti še bolj.

Razslojevanje med peščico zelo bogatih in maso revnih je vse večje.

Salezijanci v Ugandi

V Kampali imamo salezijanci zavod za 170 fantov z ulice, poklicno vzgojno šolo v Kamuliju in St. Mary gimnazijo s 400 dijaki v Bombu. In tu je naš novi "klasični" misijon v Atede, 12 km ven iz Gulu.

Načrti

Čim prej se preseliti v srce misijona – novi misijon je v nastajanju, v

gradnji. Organizirati vse potrebne katehetske službe in načrtno pomagati našim kmetom, družinam, da se izkopljejo iz revščine. Botrstvo bo zajelo družino in ne posameznih otrok, ker je to nevarno favoriziranje. Starši bodo odločili, kdo bo šel v šolo. Naš agrarni projekt jim bo izboljšal tudi finančni položaj in si bodo počasi sami plačevali zdravstvene in druge usluge. Kdaj? Če bodo pridni, hitro, v nekaj letih. Vse je odvisno od logičnega pristopa k delu in pridnosti. ■

V KEREČEV SKLAD

za salezijanske misijon(ar)je in za stroške postopka za beatifikacijo misijonarja Andreja Majcna ste od 15. aprila do 15. oktobra 2011 darovali: Ahčinovi, Brezavšček R., Brezavšček S. Brodarič M., Cerkovnik V., Čeferin M., Dobrovoljc D., Dolenc A., Fučka A., Garbus M., Hribernik J., Hribernik P., Hvala Z., Japelj J., Jesih T., Kisilak M., Knez R.A., Končanovi, Kralj S., Krautberger A., Kukovič J., Luštrek M.A., Macerl I., Malovrh F., Mihelčič M., Mohar A., Mrzel S., Mušič Z., Pejha O., Pekolj Š., Petrič F., Podražaj A., Pucko I., Rebčevi, Rebolj N., Resman J., Rigler A., Rihtar F., Sabolič K., Schnabl J.M., Smrekar S., Trtnik K., Truden F., Urbanija L., Žuntar I., župnija Rakovnik in nekateri neimenovani dobrotniki. BOG POVRNI!

© Maša B. Mašuk, Božji služabnik Andrej Majcen, 2011; Foto J. Žnidaršič

Pot Božje previdnosti

Božji mlini meljejo počasi, vendar vztrajno in velikokrat na dolge roke. Andrej Majcen je znal prisluhniti tej Božji govoric. Čut za Božji navdih si je izostril pod okriljem Marije Pomočnice v njem svetišču na Rakovniku. Marija pa ga je kot svojega dobrega otroka vzela pod svoje posebno varstvo in mu pri Bogu izprosila vse milosti, da se je lahko lotil poslanstva v misijonih, za katerega je dozorel.

Pripravil Tone Ciglar

Kakšen in kako dolg čas priprave na duhovniški poklic ... Leta 1925, ko sem postal salezijanec, sem bil star 21 let. Drugi so bili mlajši. Nekaj sem imel, česar oni niso imeli: odlično slovenščino, fiziko in matematiko. Nisem pa imel latinščine, ki sem jo moral študirati ob filozofiji. Do leta 1935 sem še opravil vzgojno prakso, vojaščino in teologijo.

Božji načrti

Bog me je vodil in posvečeval po raznih dogodkih; da jih nekaj omenim. V Ruovi šoli, ki je bil drugi don Bosko, smo se učili zvestobe don Bosku. Na-

govarjal me je duh sv. Frančiška Saleškega, ki ga je za nas utelešal ravnatelj Volčič. Sv. Terezija deteta Jezusa, ki je bila razglašena za svetnico, me je vabila na misijonsko pot ljubezni. Škof Jeglič je s kronanjem rakovniške Marije Pomočnice kazal nanjo, ki je naša kraljica. Kardinal Cagliero nas je opozoril, da svetost gradimo na stebru Evharištije in Marije ter z navdušenjem za misijone. Svetniški Filip Rinaldi, vrhovni predstojnik, me je učil, kako delo spreminjati v molitev. Pij XI. je dal nov zagon za misijonsko delo na Kitajskem. Valjavec, ki je gradil cerkev na Kodeljevem,

me je navduševal za majhno pot sv. Terezije deteta Jezusa.

V Marijini navzočnosti

Ravnatelj Volčič je določil: »Boš tudi zakristan v cerkvi Marije Pomočnice, da boš blizu Jezusa in Marije, ki sta dva vira naše salezijanske svetosti!« Vsako nedeljo popoldan so se valile množice ljudstva, da so poslušale govore in se udeležile popoldanske pobožnosti. Govorniki (Temlin, Volčič, Valjavec, Kovačič) so naelektrizirali ljudstvo in nas bogoslovce. Bila je to nekakšna šola svetosti za nas vse. Rakovniška cerkev je bila

BOŽJI SLUŽABNIK

romarska, ki je na majniška srečanja privabila petnajst in več tisoč vernikov. Škofovske mitre, narodne noše, rakovniška godba, štantarji, slovesne Marijine pesmi, ki so donele vso noč, pobožne duše, ki so nosile zahvale Mariji ... Marsikaj je takrat padlo v zakladnico moje pastoralne izkušnje, kar mi je prav prišlo pozneje pri misijonskem delu.

Božja pot je najboljša

Tudi filozofija mi je pomagala, da sem počasi iz svoje glave pometel razne predsodke in dvome, ki so se mi nabrali v času učiteljskih let. Sv. Tomaž in sholastična filozofija sta mi pomagala poglobiti mojo vero.

Kako prav mi je vse to prišlo v misijonih, ko sem moral povsod organizirati obrtne in tehnične šole!

Za poklic, ki mi ga je Bog namenil, sem moral zoreti celih enaintrideset let. Božji načrti so bili dostikrat čudni in nerazumljivi. Vendar, kdor se da Bogu voditi, doseže čudovite stvari. Občudujem Boga, kako neverjetno dobro zvozi tudi ostre ovinke. Vsa ta leta, ko sem komaj imel čas dihati, je bil en sam noviciat, priprava na čas, ki je prihajal: na misijone. Tako izpovedujem sedaj, ko gledam na prehojeno pot posebej 44 let v misijonih.

Kaj bi bilo z menoj, če ne bi šel skozi to nerazumljivo pripravo? Res ni boljše poti za naše življenje kot sprejemanje Božje volje. Pot Božje previdnosti se vedno izkaže kot najboljša pot. Deo gratias – Bogu hvala!

Iz pisem tistega časa (1930)

Predraga sestra Marica! Predvsem ti želim vse najboljše za tvoj godovni dan. Spodobilo bi se, da bi ti dal godovno darilo. Pa saj veš, da nič

nimam. Le eno mi je mogoče, namreč moliti. Tu bom pa storil svojo dolžnost.

Presveta Evharistija je središče in iztočišče vseh dobrot. Presveta Evharistija naj bo tudi naše zatočišče. Ko delamo, ko imamo težave, pohitimo z mislimi pred tabernakelj in prosimo bogatega Gospoda milosti. Tako bomo vsi, čeprav daleč drug od drugega, vendar v duhu vedno združeni pri našem Gospodu.

Kaj pa se kaj učiš? Jaz sem že napravil prve izpite. Čez tisoč strani je bilo, pa povečini v latinščini. No, pa je šlo z Božjo pomočjo. Sedaj pa študiram sproti lekcijo za lekcijo. Privatno sem letos predelal za predavanje še trgovski nauk in zelo težek nauk o inženirski perspektivi. Sedaj moram do konca leta sestaviti še opisno geometrijo za mizarje. Tukaj smo tako navajeni, da imamo poleg rednega študija še postranske predmete, v katerih se specializiramo. Vsako leto nekaj. Lani sem se specializiral v ameriškem in dvostavnem knjigovodstvu, umetnostni zgodovini in v konstrukcijskem nauku.

Človek se tako navadi dela, da bi mu bilo zares težko, ko bi ne smel nič delati. Jaz sem sedaj že določen za to, da večno študiram. Naj bo. Včasih je težko, posebno v začetku, preden se človek spravi k delu, ko pa je premagana prva težava, gre lepo naprej. Človek dobiva vedno več veselja in končno se mu predmet priljubi.

Če ne bom šel letos k vojakom, bom v počitnicah študiral laški jezik. Bog ve, kako bo šlo.

Tako sem ti razložil nekoliko svoje načrte in težave. Piši tudi ti kaj! Lepo te pozdravlja tvoj brat Slavko. Rakovnik, 16. marca 1930. ■

»**PUSTI ROŽICE**, da rastejo v svojo zrelost. Ne bodi strupen veter sebičnosti. Ne občuduj, ne ogleduj, ne ljubkuj, ne misli in ne fantaziraj, srce naj ne drgeta, naj se ne navezuje; ne išči, ne poslušaj, ne zastrupljaj se z mislimi, spomini, fantazijami, ne navezuj se na nobeno rožico, čeprav ti je simpatična in ljubka srcu. Križaj, pribijaj na križ pokore ... To je čednost zmernosti z očali vere. Nadeni si očala vere: da gledaš v svitu večnosti, naj te ne zavedejo tigrove mamljive oči, da padeš v past strasti, poželjivosti. Pusti rožice, da rastejo v Božji navzočnosti. Pazi na oči zapeljive, poželjive; vse je nečimrnost. Quid hoc ad aeternitatem – Kaj mi to koristi za večnost?«

(Zapis 28. septembra 1984)

MOLITEV

da bi Bog poveličal
Božjega služabnika Andreja Majcna
Neskončno sveti Bog.

Tvoj zvesti služabnik Andrej Majcen,
misijonar na Kitajskem in v Vietnamu,
goreč salezijanec in duhovnik,
je z velikim žarom vsem
oznanjal evangelij,
še posebej ubogi
in zanemarjeni mladini.

Na goro svetosti se je vzpenjal
z velikodušno dobroto
in ljubeznivostjo

ter s posredovanjem
tvojega usmiljenja
v zakramentu svete spovedi.

Prosimo te,
poveličaj ga pred nami na čast oltarja.
Pomagaj nam,
da ga bomo vneto posnemali
in tebe iskreno častili.

Po njegovi priprošnji
nas usliši v naših potrebah.
(Lahko vstavimo namen.)

Naj bo tudi naše življenje
ena sama hvalnica tebi,
ki si slavljén zdaj in vekomaj. Amen.

Delajte, kar je delal don Bosko

Dogodek blagoslovitve gradbišča don Boskovega centra v Mariboru, 16. septembra, bo vsem navzočim ostal še dolgo v spominu. Lep september je omogočil pripraviti vse potrebno: urediti teren, dovozne poti in parkirišče, postaviti šotor, oltar, klopi, mlaj in še veliko drugega. Posebno doživet trenutek pa je bil prihod vrhovnega predstojnika Pascuala Cháveza, ki je v navzočnosti treh škofov, številnih duhovnikov in vernikov vodil evharistično slavje in nagovoril zbrane s pravim don Boskovim žarom.

Tone Lipar

STOPITI JE POTREBNO SKUPAJ IN SI Z vsemi močmi prizadevati, da bi mladi lažje odkrili svoje dostojanstvo in poklicanost v življenje, da bi jim pomagali rešiti se stranpoti, da bi rasli v svetosti. Naredite v Mariboru to, kar je don Bosko storil v Turinu, so bile besede vrhovnega predstojnika.

Na priloženih fotografijah se vidi, da gradnja poteka po zastavljenem ritmu. V oktobru so bili zgrajeni temelji kletnih prostorov in večina sten. Pripravljen in utrjen je tudi teren za začetek gradnje temeljev za cerkev, kapelo in dvorano. Na spletni strani www.donbosko.si/maribor si lahko ogledate, kako potekajo gradbena dela. Na

DON BOSKOV CENTER

© G. Vailič

© arhiv DBC Maribor

V prejšnji številki je bilo omejeno, da je bila ustanovljena javna **Ustanova Sklad Janeza Boska**, katere prednostni namen je zbiranje sredstev za izgradnjo Don Boskovega centra v Mariboru in pomoč pri razvoju dejavnosti mladinskega centra. Zdaj svoja sredstva lahko namensko pošljete na naslov

Ustanova Sklad Janeza Boska
Rakovniška 6
1000 Ljubljana

TRR 2420 3901 0836 316

Hvaležno se spominjamo vseh nekdanjih in sedanjih dobrotnikov. V župniji sv. Janeza Boska darujemo vsako nedeljo za vas sv. mašo in vas vključujemo v dnevno molitev naše salezijanske skupnosti.

istem naslovu boste našli tudi informacijo o 25-letnici župnije sv. Janez Bosko in slovesnosti, ki jo bo na 1. adventno nedeljo, 27. novembra, vodil mariborski nadškof in metropolit dr. Marjan Turnšek.

Vgrajeni beton je sestavljen iz zrn peska in kamenčkov do debeline 16 mm. To je lepa prispevoba za naše dobrotnike. Glavnina sredstev je namreč zbrana z majhnimi darovi. Če pa je takih darov veliko, moremo zgraditi tudi kaj velikega. Vsega spoštovanja je vreden dar 5 evrov tistih, ki dajo z opravičilom, da ne morejo prispevati več, kakor

darovi tistih, ki so se odločili, da bodo mesečno prispevali 5 % od svoje pokojnine ali plače. Vsak se odloča po svoji volji in možnosti. Bog gleda bolj na srce darovalca in njegov namen, kakor na velikost daru. Izkušnja pa pravi, da se Bog ne da prekositi v svoji dobroti in povrne stoterno. Don Bosko, spodbudi še mnoge, ki so ob tebi ogreli svoje življenje, da bodo po svojih močeh pomagali graditi svetišče in mladinski center, v katerem bo sedanji in prihodnji rod zorel za kvalitetnejšo zemeljsko skupnost in še lepše nebeško življenje! ■

© arhiv DBC Maribor

© G. Valič

Prve zaobljube Uroša Borovnjaka

Colle Don Bosco (It.) Prve zaobljube Uroša Borovnjaka

V don Boskovem rojstnem kraju Colle Don Bosco je na praznik rojstva Device Marije skupina 15 salezijanskih novincev izpovedala prve redovne zaobljube. Med njimi Uroš Borovnjak iz Slovenije, drugi pa so iz Nemčije, Malte, Ukrajine.

V imenu vrhovnega predstojnika Pascuala Cháveza je zaobljube v mogočni baziliki sv. Janeza Boska sprejel Fabio Attard.

Na praznovanju so bili navzoči tudi inšpektorji salezijanskih inšpektorij, od koder prihajajo ti mladi sobratje; iz Slovenije dr. Alojzij Slavko Snoj.

Ob našem najmlajšem sobratu Urošu iz župnije Murska Sobota je bil tudi njegov brat Anton, ki je le nekaj dni prej izpovedal prve redovne zaobljube v minoritskem redu.

Bled Srečanje vzgojne skupnosti pri HMP

Sestre HMP smo na Bledu navzoče že več kot 40 let. Tukajšnji Marijin dom se je vedno bolj razvijal, a kljub temu so pred nami še mnogi izzivi,

ki nam jih mladi, družba in Cerkev postavljajo na pot. O tem smo se pogovarjali z vzgojno skupnostjo, ki se je srečala 11. oktobra 2011. Skupaj z mladimi in laiki smo sestre odkrivalle svojo karizmo in vzgojno poslanstvo ter se vpraševale, kaj mladi danes iščejo, po čem hrepenijo, kako jim lahko odgovorimo sestre, da bodo imeli življenje in ga imeli v obilju. Odgovor na vse to nas postavlja pred izziv družinske pastorale, vabi nas, da se zberemo v sebi, da živimo mir in si vzamemo čas za pogovor in srečanje. Predvsem pa, da nudimo dom, vsem, ki se nam približajo.

s. *Martina*

Celje Hudija je zakon

Na sončno oktobrsko soboto (8. 10.) je bilo v Don Boskovem centru na Hudinji zelo živahno. Otroci, mladi, starši, babice ... so se lahko vključili v različne turnirje, sodelovali na jesenskih delavnicah, prisluhnili predavanju Draga Jerebica, se najedli dobrega kostanja ali pa preprosto vse dogajanje spremljali od daleč. Dan smo sklenili z uradnim odprtem »skate parka«.

Ivan Gnidica (1929–2011) salezijanec duhovnik

29. avgusta je na Trsteniku umrl salezijanski duhovnik Ivan Gnidica. Rodil se je 16. 11. 1929 v Ljubljani in bil še istega dne krščen. Mati Ivana, r. Mrhar, in oče Anton Gnidica, posestnik, sta imela štiri otroke: dve hčerki in dva sinova. V domači župniji v Dolenji vasi je 13. junija 1937 prejel zakrament sv. birme. Na Rakovnik je prišel kmalu po končani drugi svetovni vojni, 15. 10. 1945, da bi v Ljubljani končal srednjo šolo.

Po drugem razredu realne gimnazije je zaprosil za vstop v salezijanski noviciat. Prvo izpoved zaobljub je napravil po koncu noviciata v Škriljevem (Št. Rupert), avgusta 1948. Po maturi in 18-mesečni vojaščini je nadaljeval študij na Teološki fakulteti v Ljubljani (1951/57). Duhovniško posvečenje je prejel po rokah tedaj pomožnega škofa Antona Vovka v Ljubljani, 29. 6. 1956.

Kot kaplan je služboval v Šentrupertu na Dolenjskem (1959/62), v Dobrni (1962/63) in trikrat v Škocjanu pri Novem mestu (1958/59; 1963/68; duhovni pomočnik 1983/84). Potem je petnajst let župnikoval na Koprivniku (1968/1983). Prijazno je sprejemal mlade sobrate in pripravnike, ki so tam počitnikovali. Do vsakogar je gojil spoštljiv odnos in se zanimal za vsakogar ter ga spodbujal. Hišni duhovnik pri sestrah hčerah Marije Pomočnice na Bledu je bil od 1984 do

naročniki Sal. vestnika, člani Mašne zveze in molivci za duh. poklice

Grebenc Pavla, Ljubljana
 Hozjan Katarina, Odranci,
 mati duhovnika in sestre salezijanke
 Kejžar Rezka, Sorica
 Kralj Rozalija, Trbovlje
 Lorgier Milka, Šmarje pri Jelšah
 Maver Marija, Škocjan pri Turjaku
 Mejaš Majda, Šentrupert

Mertuk Marija, Ižakovci
 Peččaj Majda, Ljubljana
 Plot Marija, Hinje
 Praprotnik Marija, Tržič
 Rus Irena, Trbovlje,
 mati duhovnika
 Tratnjek Marjeta, Ižakovci
 Trplan Helena, Petrovče

2004, celih dvajset let. Zdravstvene težave so se množile in zato je zadnja leta živel v salezijanskem domu na Trsteniku. Leta 2006 je v Dolenji vasi slovesno obhajal zlato mašo.

Posebno zadnja dva meseca je prebil v bolnišnicah, ker mu je zdravstveno osebje moglo nuditi boljšo pomoč. Za veliki šmaren pa je bil poslan v domačo oskrbo. Sobratje so z nekaj verniki ob njem obhajali vsakdanjo sveto mašo, tudi še zadnji dan, 29. avgusta, ob spominu mučeništva sv. Janeza Krstnika. Z večernim soncem je tega dne padla zavesa njegovega zemeljskega življenja, da so njegove oči mogle uzreti čudovito zakulisje večnih prostranstev.

Kakor Orfej je naš zlatomašnik z označevanjem in pesmijo, z duhovniškim poslanstvom, nato pa z veliko potrpežljivostjo v bolezni oznanjal Jezusovo oznanilo sprave, miru in ljubezni.

Inšpektor dr. Alojzij Slavko Snoj je ob pogrebu na Trsteniku med drugim dejal: »Dragi sobrat Ivan! Globoko zahvalo Ti izrekam za Tvoje triinšestdesetletno redovniško življenje ter petinpetdesetletno duhovniško služenje in iskrene čestitke za Tvoje preprosto pričevanje v družbi don Boskovich salezijancev. Tudi danes še slišimo odmev Tvoje pesmi: »Hvalo bom vekomaj, vekomaj pel!« Izročamo Te nebeškemu Očetu in Te po Mariji Pomočnici priporočamo neskončnemu Božjemu usmiljenju. Združujemo svoje molitve in daritve za Tvojo popolno srečo v Bogu in z iskreno željo, da se nekoč vsi snidemo ob don Bosku in svetih salezijanske družine v sreči brez konca. Spočij se v Kristusovi luči!«

Frančiška Kavčnik (1932–2011) mati duhovnika salezijanca

»Podarjam ti besedo, da bi bila živa; Francka«. Tako je Kavčnikova mama zapisala na prvo belo stran Svetega pisma s temno rdečim ovitkom, ki mi ga je tistega mrzlega novembra položila v dlani. Bil sem takrat še povsem nov pri Kavčnikovih in v darilu razen njegove

naravne veličastnosti – šlo je vendar za Knjigo Knjig – nisem iskal nekih posebnih trenutkov.

Čez nekaj mesecev sva s Kavčnikovo mamo stala pred njeno trto pod kuhinjskim oknom, jaz s trsnimi škarjami v rokah, ona z ogromno lestvijo, ki mi jo je nameravala postaviti v brajdo, da bi jo obrezal. Skupaj sva postavila lestev, si ogledala trto in ko je zadnja zadihala v skorajšnjo pomlad, je mama skrbno pobrala njeno jesen, ki je v obliki rozg ležala po tleh in potem se je vsako leto februarja zgodilo isto.

Ni bilo veliko besed, s katerimi sva z mamo poglobljala najino »živost besede«. O »tem in onem, pa še malo o vremenu« z mamo nisva vedela govoriti. Govorila sva o neverjetni moči, ki rastlinje vsako spomlad zaraste z nebom, povedala mi je o svojih žuljih in o tem, da slabo proti dobremu *ne* zmaga. Da je treba moliti.

Izredno skromna, kot je bila, zase menda ni nikdar zahtevala več kot to, kar ji je namenilo življenje samo. To je ni ozaljšalo s kakšno imenitno šolo, saj za to v številni družini, iz katere je pognala svojemu tuzemskemu koncu naproti, ni bilo priložnosti. Bila bi du-

hovnik, če bila bi moški, mi je zaupala enkrat, ko sva nekega poletja redčila brajdo pod kuhinjskim oknom.

Potihem, kot je živela, bila je mama Francka še dosti več kot vse tisto, kar lahko bila bi po njenem. Moč njene tihe vode, prepojene z blagoslovom Svetega zaradi njenih neskončnih molitev, ki jih je napela med svojo družino in Božje, bila je izredna in silna žubori v njenih potomcih.

Vera, upanje, ljubezen. Srčnost, zmernost, ponižnost. Polno srce imela je mama Francka teh vrednot in, če zgolj zazremo se v njene čudovite vnukinje, lahko prav isto vidimo v njih.

Tudi odšla je iz tuzemlja potih, brez velikih besed in brez razglabljanj o čudnostih te mrke bolezni. Nazadnje sva se srečala le še s pogledom, ne več v besedi. Tistih nekaj trenutkov, ko sva se zrla, spomnilo me je na njen pogled v cerkvi na Ptujski Gori, ko njeno vnukinjo jemal sem za ženo. Vse sem vedel, takrat, kaj mi želi. Zdaj, v tem zadnjem pogledu, nisem vedel nič. Sem se pa zavedal, da ona ve vse. Da bližje je Bogu že kot nam in da ve, zakaj Stvarnik za slovo ji namenil zgolj mesec je dni.

Hitrost njenega k Bogu vzetja bo zagotovo dimenzija, o kateri bom razmišljal še dolgo. Ne le zaradi najinih pogledov, zaradi besed in zaradi vseh tistih dogodkov, ki skrbno jih bom zapakiral v svojo mapo spominov.

Predvsem zaradi njenega posvetila, ki tisto Sveto pismo z rdečimi platnicami odslej razsvetljuje s prav posebnim trenutkom: s trenutkom Francke Kavčnik, rojene Pezdir, ki ga je odčasila na tem svetu. Med svojimi in med tistimi drugimi vsemi, malo tudi z mano.

Obljubim, mama Francka, beseda bo ostala živa!

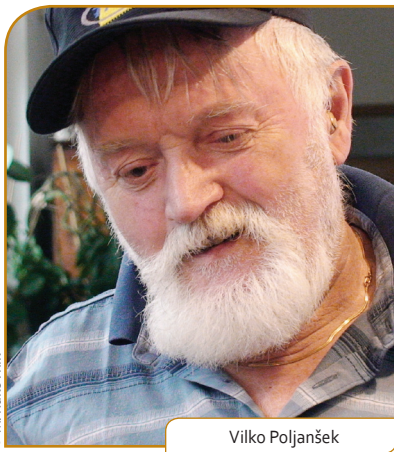
Dejan

Misijonar z žago, dletom in obličem

Portret salezijanca Vilka Poljanška

Ko je veliki misijonar Friderik Baraga gazil globok sneg po neskončnih divjinah na severu Kanade, je v nahrbtniku poleg Najsvetejšega vedno nosil tudi žago, sekiro, oblič, dleto ..., saj je moral sam postavljati in popravljati kapele in cerkvice, v katerih je zbiral svoje kristjane. Podobno je naš sobrat Vilko Poljanšek prav s takšnim orodjem prekrížaril Burundi, Kongo in Ruando v Centralni Afriki, saj je kot priznan mizarjski mojster iskan povsod tam, kjer je potrebno iz grobo sezidanih sten narediti lep, prijeten in domač liturgični prostor.

Piše: Mirko Rakovnik

Vilko Poljanšek

Mizarstva se je sobrat Vilko naučil v domačem Kamniku, čut za umetnost in lepoto pa je že od mladih nog »srkal« v bogati notranji opre- mi domače župnijske cerkve v Selah nad Kamnikom. Spretno in marljive roke so ga naredile za dobrega mizarja, njegova umetniška duša pa je znala togim mizarjskim oblikam vdihniti dušo in lepoto.

Prav zaradi tega ga je »opazil« misijonar Danilo Lisjak in ga vzel s seboj v Centralno Afriko, da bi številne

mlade v njegovem misijonu naučil mizarstva in jim tako omogočil skromno, a pošteno preživljanje. Vilko je z veliko poguma in tudi veliko vere in ljubezni do potrebnih ta izziv sprejel. Svojemu misijonskemu poslanstvu se je ves posvetil. Ko še ni poznal niti ene besedice domačinov, so njegove žuljave roke že uspešno učile in oznanjale Kristusovo ljubezen. Mladi so ga povsod vzljubili zaradi njegovega humorno toplega značaja, cenili in spoštovali pa zaradi njegove nesporne strokovnosti.

Njegov prvi izdelek na afriški celine je bil stol. Verjetno si je Vilko rekel: »Takole čepel kakor domačini pa že ne bom! Če sem mizar, si bom naredil vsaj en pošten stol!« In ta stol je naredil veliko »reklamo« zanj. Začela so prihajati naročila za mize, stole, omare ... In sobrat Vilko je s svojimi mladimi mizarji delal in delal. Med molitvijo v kapeli je dobil navdihe, kako bi tudi sakralnim prostorom dal to, kar je on od otroštva sem

geslo križanke

Geslo tokratne križanke pošljite do 15. decembra 2011

1. nagrada: 3-dnevni paket za eno osebo – bivanje v penzionu Mavrica, Salezijanski zavod Veržej.
2. nagrada: knjiga Andreja Raviera: Učenjak in svetnik Frančišek Saleški.
3. nagrada: knjiga Terezija Bosca: Za vas živim (živiljenepis sv. Janeza Boska).
4. nagrada: knjiga Toneta Cigarlarja: Pavel Bernik, Misijonar z Indijske dušo.
5. nagrada: rakovniška knjižica Janeza Vodičarja: O tem se veliko govori.

Rešitev križanke SV 5/2011

ELIZABETA PETEK (sestra HMP).

SESTAVNA REŠITEV	SESTAVA REŠITEV	SESTAVA REŠITEV	SESTAVA REŠITEV	SESTAVA REŠITEV	SESTAVA REŠITEV	SESTAVA REŠITEV	SESTAVA REŠITEV	SESTAVA REŠITEV	SESTAVA REŠITEV	SESTAVA REŠITEV	SESTAVA REŠITEV	SESTAVA REŠITEV	SESTAVA REŠITEV	SESTAVA REŠITEV	SESTAVA REŠITEV	SESTAVA REŠITEV	SESTAVA REŠITEV	SESTAVA REŠITEV	SESTAVA REŠITEV	
SESTAVA REŠITEV	SESTAVA REŠITEV	SESTAVA REŠITEV	SESTAVA REŠITEV	SESTAVA REŠITEV	SESTAVA REŠITEV	SESTAVA REŠITEV	SESTAVA REŠITEV	SESTAVA REŠITEV	SESTAVA REŠITEV	SESTAVA REŠITEV	SESTAVA REŠITEV	SESTAVA REŠITEV	SESTAVA REŠITEV	SESTAVA REŠITEV	SESTAVA REŠITEV	SESTAVA REŠITEV	SESTAVA REŠITEV	SESTAVA REŠITEV	SESTAVA REŠITEV	SESTAVA REŠITEV
SESTAVA REŠITEV	SESTAVA REŠITEV	SESTAVA REŠITEV	SESTAVA REŠITEV	SESTAVA REŠITEV	SESTAVA REŠITEV	SESTAVA REŠITEV	SESTAVA REŠITEV	SESTAVA REŠITEV	SESTAVA REŠITEV	SESTAVA REŠITEV	SESTAVA REŠITEV	SESTAVA REŠITEV	SESTAVA REŠITEV	SESTAVA REŠITEV	SESTAVA REŠITEV	SESTAVA REŠITEV	SESTAVA REŠITEV	SESTAVA REŠITEV	SESTAVA REŠITEV	SESTAVA REŠITEV
SESTAVA REŠITEV	SESTAVA REŠITEV	SESTAVA REŠITEV	SESTAVA REŠITEV	SESTAVA REŠITEV	SESTAVA REŠITEV	SESTAVA REŠITEV	SESTAVA REŠITEV	SESTAVA REŠITEV	SESTAVA REŠITEV	SESTAVA REŠITEV	SESTAVA REŠITEV	SESTAVA REŠITEV	SESTAVA REŠITEV	SESTAVA REŠITEV	SESTAVA REŠITEV	SESTAVA REŠITEV	SESTAVA REŠITEV	SESTAVA REŠITEV	SESTAVA REŠITEV	SESTAVA REŠITEV

nosil v svojem srcu: umetnost in lepoto. Potem so se vrstila naročila za kapele, cerkvice, samostane ... Ko je sobrat Vilko vse skrbno premislil, so zapele žage, oblič, dleta in rojevale so se čudovite stvari.

Danes je sobrat Vilko že prava misijonska legenda, ne samo zaradi svoje častitljive brade, ampak zaradi tega, kar so njegove, s čutom za umetnost in lepoto navdihnjene roke, naredile. Ob njegovem kratkem obisku v Veržehu je nastal tudi lep video, ta vam bo povedal kaj več o njem.

VIDEO na:

www.donbosko.si/video

				SESTAVILA MATEJA	LETOVIŠČE PRI KOPRU	ZAČETNIK NA KAKEM PODROČJU	ŠPORTNIK	SALEZI- JANSKI VESTNIK	ZVOK Z DOLOČENO VIŠINO	MNOŽIČNO POJAVLJANJE NALEZLJIVE BOLEZNI	AMERIŠKA GLASBENA KOMEDIJA, MUZIKAL	NEKDANJA DANSKA IGRALKA NIELSEN	
				AVSTRUSKA POROČE- VALSKA AGENCIJA				NASPROTJE SVETLOBI					
				KOS SUKANCA				AVTORJEVO CE- LOTNO DELO					
				PREBIVALEC KOLONIJE				ZADNJI DEL, OZADJE					
				OBED, KOSILO									
								DIAPOZITIV					
								MOČNATA JED IZ MODLA					
SALEZI- JANSKI VESTNIK	SLOVENSKI PEVEC PESTNER	PRIVRŽENEC PURITANSTVA									GRŠKA ČRKA		
		RAZA (KNJIŽNO)											
IZDELO- VALEC OROŽJA							SMOLA INDO- NEZ, DREVES						
							MOČVIRNAT SVET (REDKO)						
TAT, KRADLJIVEC, TATINEC						ČTIVO							
						POČASI (V GLASBI)							
OBLIKA KISIKA					STREŽAJ V UNIFORMI								
					KOS POHIŠTVA						RIŽEVO ŽGANJE		
											GRŠKI MITOLOŠKI LETALEC		
SALEZI- JANSKI VESTNIK	REKLO, PREGOVOR	KDOR PRO- DAJA ČAS						GERMANSKO PLEME					
		EVROPSKA PLAČILNA UNIJA						KANA, HENA					
EVROPSKI VELETOK					KRILO POSLOPJA					ALEŠ KLINAR			
					SOLMIZA- CIJSKI ZLOG					ŽAGAR TANJA			
KONEC, ZAKLJUČEK							NEŽA (LJUBKO- VALNO)						
DALJNOGLED Z MAJHNO POVEČAVO							IGRALEC V GLEDALIŠČU						

Nagrajenci prejšnje nagradne križanke

- nagrada:** 3-dnevni paket za eno osebo – bivanje v penzionu Mavrica, Salezijanski zavod Veržej; Eva GLINŠEK, Radomlje.
- nagrada:** knjiga Andreja Raviera: Učenjak in svetnik Frančišek Saleški: Janez NOVAK, Brezovica.
- nagrada:** knjiga Terezija Bosca: Za vas živim (živiljenjepis sv. Janeza Boska): Marija JENKO, Cerklje na Gor.
- nagrada:** knjiga Toneta Ciglarja: Pavel Bernik, Misijonar z indijsko dušo: Matejka PUSOVNIK, Sevnica.
- nagrada:** rakovniška knjižica Janeza Vodičarja: O tem se veliko govori: Domen PERKO, Log pri Brezovici.

4. RAZSTAVA JASLIC

od 9. decembra 2011

do 9. januarja 2012

v novih prostorih
Ekomuzeja v Centru DUO

Ob 100-letnici salezijanskega zavoda v Veržēju bodo poleg jaslic, ki jih izdelujejo otroci iz okoliških vrtcev in osnovnih šol, razstavljene tudi jaslice neprecenljive vrednosti – stoletne jaslice.

Informacije in rezervacije

Penzion Mavrica*** | Puščenjakova ulica 1 | 9241 Veržej
E: penzionmavrica@siol.net S: www.marianum.si
T: 02 588 90 60 M: 051 370 377

marianum[®]
ZAVOD MARIANUM VERŽEJ
Hiša, ki združuje generacije.

PROGRAMI ZA MLADE

RAKOVNIK – SREČANJE MLADINSKIH PEVSKIH ZBOROV

27. november (nedelja): Ob 15.00 slovesna maša, pri kateri bodo skupaj prepevali mešani mladinski pevski zbori ob **110. obletnici** prihoda salezijancev na Rakovnik.

DUŠA – DUHOVNA ŠOLA ZA ANIMATORJE NA RAKOVNIKU

Enoletni program za udeležence in za druge mlade iz Salezijanskega mladinskega gibanja (Uskovniški tedni, postne duhovne vaje, oratorij, bivši gimnazijci in animatorji Želimplje, salezijanski mladinski centri ...): starejše dijake, študente in mlade v poklicih. Srečanja so enkrat mesečno, v letu 2011–2012 bo to redno **tretji torek** v mesecu, z začetkom ob 19.00 in trajajo približno do 21.30, od oktobra naprej do maja (**15. november, 20. december, 17. januar ...**)

Info in prijave: Marko Košnik, s. Marija Imperl

VEČERI DRG – DUHOVNE RITMIČNE GLASBE

3. november, 1. december, 12. januar ... KDAJ: prvi četrtek (v letu 2011) oz. drugi četrtek (v letu 2012) ob **20.00**. KJE: dvorana v gradu RAKOVNIK, Ljubljana. KAJ: predstavitelji izvajalcev DRG, pričevanja, molitev, razvijanje scene DRG, druženje
Info: Marko Košnik

BLED, MARIJIN DOM: DUHOVNE VAJE

02.–04. november: Duhovne vaje za 6. do 8. razred. Začetek ob 18. uri, zaključek ob 14. uri.

18.–20. november: Duhovne vaje za srednješolce. Začetek ob 18. uri, zaključek ob 14. uri.

16.–18. december: Duhovne vaje za študente in mlade v poklicih.
Info in prijave: s. Martina Golavšek

ŽELIMLJE – DUHOVNE VAJE

11.–13. november: za fante in dekleta 4. – 7. razreda

02.–04. december: za fante in dekleta 8. in 9. razreda

09.–11. december: za ministrante – fante

16.–18. december: za fante in dekleta 9. razreda in srednješolce
Info in prijave: Klemen Balazič

HMP NOVO MESTO

03.–05. december: Duhovna priprava na božič za študente in odrasle.

DRUGI PROGRAMI RAKOVNIK – ROMARSKI SHODI

Vsako zadnjo nedeljo v mesecu ob 15.00: 30. oktober; 27. november, 25. december: romarska sv. maša, priložnost za spoved, molitve ob vaji za srečno smrt, blagoslov Marije Pomočnice.

HMP NOVO MESTO

19. november: Duhovna obnova za dedke in babice

HMP MURSKA SOBOTA

28. december: Praznovanje ob don Bosku

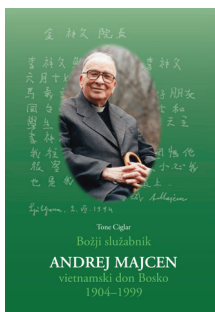
www.youtube.com

Da ste le mladi

FILM

Sprotne informacije o dogodkih:
www.donbosko.si (salezijanci) in
www.hmp.si (sestre HMP)

Tone Ciglar BOŽJI SLUŽABNIK ANDREJ MAJČEN

Svetniški kandidati so izziv našemu življenju. V besedilu knjige spoznavamo življenje Božjega služabnika Andreja Majcna. Govori nam o človeku, ki je s svojim življenjem izpisal zgodbo, ki jo je dobro poznati. Zbrana so tudi pričevanja mnogih ljudi, ki so ga poznali in z njim živeli; med njimi so tudi taki, ki so prepričani, da so bili uslišani na čudežen način.

Jesse Rice CERKEV V ČASU FACEBOOKA

Avtor Jesse Rice verjame, da Facebook ponuja globok vpogled v naše najgloblje potrebe. Pridružite se avtorju pri raziskovanju družbenega mreženja in njegovega vpliva na kulturo in Cerkev. Polna svežih pogledov in provokativnih vprašanj nas knjiga spodbuja k zasledovanju pristnih odnosov z Bogom in ljudmi okrog nas.

PRIPRAVA ZA TISK ZALOŽBA - VIDEO TRGOVINA

Rakovniška 6 - Ljubljana
01 427 73 10 - info@salve.si
www.salve.si
trgovina je odprta vsak delovni dan 8.00-18.00 - ob sobotah 8.00-13.00 ter ob romarskih shodih

Darovati

© P. Bětak

Bruno Ferrero

Po cesti sta hodila mama in otrok. Otrok je imel v roki čokolado. Šla sta mimo ženice, ki je stegovala roko proti mimoidočim. Ob njej je čepel umazan deček, zavil v razcapana in zanj prevelika oblačila. Otrok, ki je držal mamino roko, se je ustavil in gledal dečka. Potem je pogledal čokolado, ki jo je držal v roki, in mama, kot da bi prosil za dovoljenje. Mama je prikimala in otrok je stegnil ročico proti cigančku ter mu dal čokolado. Nato je skakljaje ob mami odšel. Neki mimoidoči, ki je vse videl, je rekel mami: »Zdaj pa mu boste gotovo kupili drugo čokolado, mogoče še večjo?«
Mama je preprosto odgovorila: »Ne.«

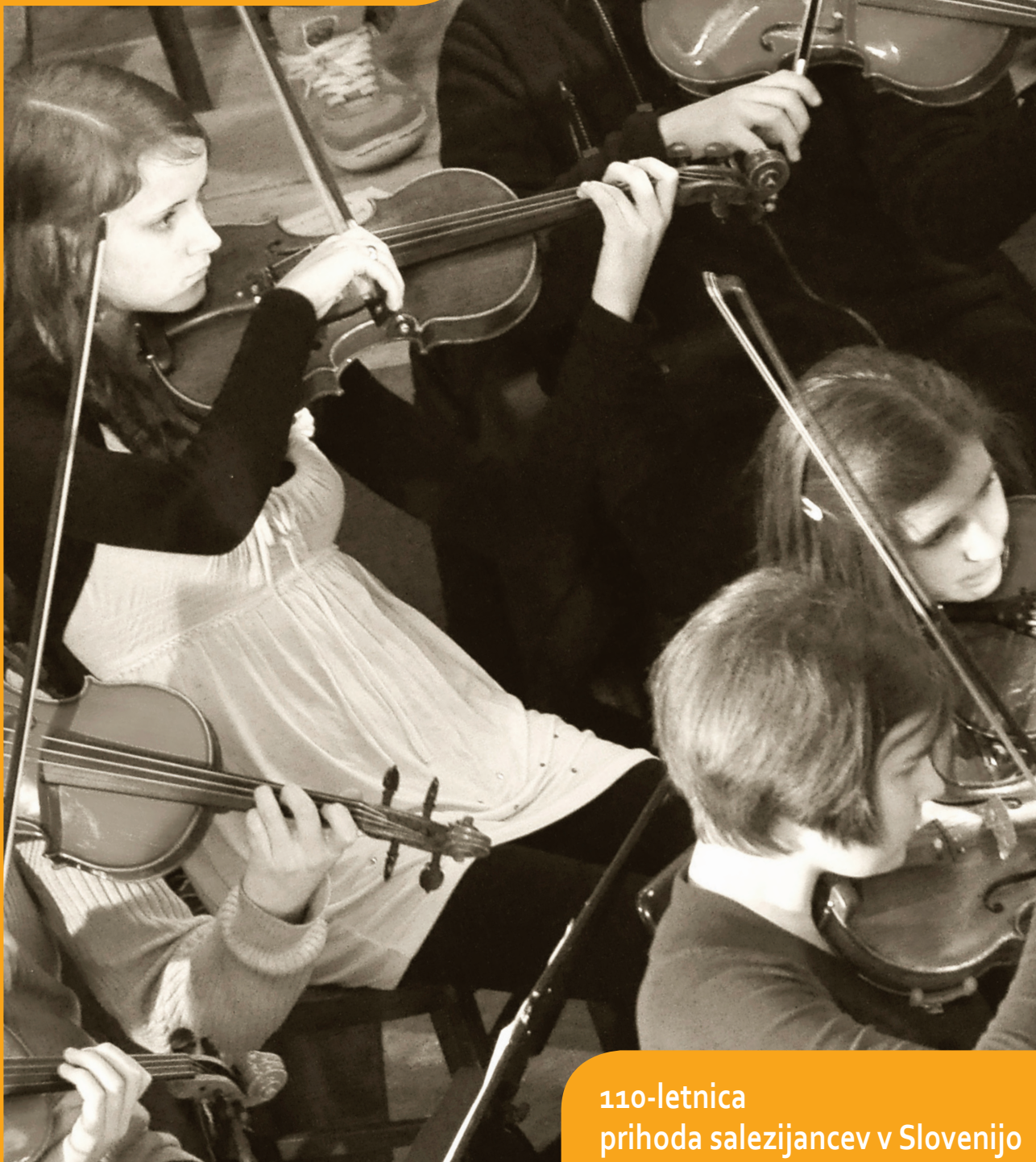
»Ne? Zakaj?«
»Zakaj? Kdor daruje, se odpove.«

*Zrno pšenice se je v žitnici skrilo.
Ni hotelo biti posejano.
Ni hotelo umreti.
Ni se hotelo žrtvovati.
Hotelo je rešiti svoje življenje.
Ni hotelo postati kruh.
Ni hotelo biti prineseno na mizo.
Ni hotelo biti blagoslovljeno in razdeljeno.
Ni hotelo dati življenja.
Ni hotelo dati veselja.*

...
*Nekega dne je prišel kmet.
Skupaj s prahom iz žitnice je pometel tudi zrno pšenice.*

MLADINSKI PEVSKI ZBORI

Rakovnik, 27. november, ob 15. uri

110-letnica
prihoda salezijancev v Slovenijo